

ວາງສ້າງ

ເກມ | ອັດຕະ

ວິທະຍາສາດສາດສາດ

ເປັນພຽງ

ຈະດັບປະດາ • ມະນຸດສາດສາດ

ປີທີ ໔

ອັດຕະທີ່ ໒

ປີການສຶກສາ ໒໕໑໑

วารสารสาธิตวิทยาลัยครูเทพสตรี
ระดับประถม - มัธยมศึกษา

หน้าสอง	คำขวัญของท่านผู้อำนวยการ
หน้าสาม	คำขวัญของท่านอาจารย์สาคร
หน้าสี่	ไม่มีวันกลับ
หน้าเจ็ด	รายการน่าสนใจ
หน้าสิบ	สาธิตคณิ่ง
หน้าสิบเอ็ด	ความฝันของไอ้จุด
หน้าสิบเจ็ด	ปัญหาลับสมอง
หน้ายี่สิบเอ็ด	Robinson Crusoe
หน้ายี่สิบสาม	แต่คุณแม่ด้วยดวงใจ
หน้ายี่สิบห้า	ลูกเสือ
หน้ายี่สิบหก	คำแล้ว
หน้ายี่สิบเก้า	สรุปข่าวกีฬาในรอบปี
หน้าสามสิบ	เพลงเพลง
หน้าสามสิบสอง	ใหม่ไทย
หน้าสามสิบหก	อนุทินข้างถนน
หน้าสามสิบเก้า	จุดประสงค์ของโครงการอวกาศ
หน้าสี่สิบสาม	นี่หรือ... คือหลักชัย
หน้าสี่สิบเจ็ด	คติสอนใจจากโคลงกลอน
หน้าสี่สิบเก้า	การกำจัดและป้องกันสัตว์ต่าง ๆ ที่มารบกวน
หน้าห้าสิบ	๑๑ ปีในรั้ว เขียว-ขาว
หน้าห้าสิบสี่	นิตยาผู้อภัพ
หน้าห้าสิบหก	เมขลา - รามสูร
หน้าห้าสิบเก้า	รู้ไว้ใจว่าเกี่ยวกับเมืองไทย
หน้าหกสิบเอ็ด	สงกรรมมฤคยู
หน้าหกสิบสี่	จันทร์เจ้าขา
หน้าหกสิบเจ็ด	จำพรก
หน้าหกสิบแปด	จำใจจาก-เพื่อนรัก เพื่อนรัก-จำใจจาก
หน้าหกสิบเก้า	ความรู้รอบตัว
หน้าเจ็ดสิบ	ซุบซิบกันหน่อย
หน้าเจ็ดสิบหก	คณะผู้จัดทำ
หน้าเจ็ดสิบหก	จากบรรณาธิการ

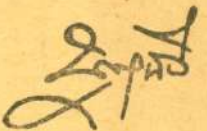
คำขวัญท่านผู้อำนวยการ

อันน้ำมิตรไมตรีมีต่อเพื่อน

ไม่ต่างเลื่อนไกลขัดสนนิทสนม

ถึงทุกขภัยหากช่วยด้วยนิม

อิงจะสมเป็นมิตรสนิทนาน.

 วรวิมลโรจน์

คำขวัญของท่านอาจารย์ สาคู สาริมาน

อันการเรียนเพียรไปย่อมได้ผล

ควรจะสนใจให้แน่วไม่แปรผัน

แม้จะมีสิ่งใดรบกวนครั้น

ก็ไม่หันเหตามจะงามเอ๋ย.

ไม่มีวันกลับ ....

.....
รัตติกาล

“ท้องฟ้าสีครามแก่ แผ่นน้ำทะเลเว้งว่างสุด
สายตา แสงจันทร์แจ่มจรัส และเธอ.... ปาหนัน! ฉัน
ลืมเธอไม่ลงขอรัก ฉันคงคิดถึงเธอทุกวัน เวลา และ
นาที่ที่ผ่านไป แต่บัดนี้..... อนิจจาฉันต้องสูญเสียเธอ
ไปอย่างไม่มีวันกลับ แต่อีกไม่นานหรือขอรักฉันจะ
ตามเธอไป ชีวิตฉันล่องลอยใกล้เธอทุกขณะแล้ว สุดที่
รักรอก่อน ชาตินี้เริ่มกรรม จึงต้องจากกันไป โอ้.....
ปาหนัน”

นาวาโท นราธิป ปริศกร อดีตราชนาวิกโยธินผู้มียศที่หวานชื่น แต่ไม่นาน
ทอดสายตาอันคมวาวประกายกร้าวด้วยความปวดร้าวใจ เหมือนมองท้องทะเลอันกว้าง
ใหญ่ไพศาลอย่างเลื่อนลอย แสงจันทร์คืนนั้นสาดส่องสว่างไปทั่วบริเวณนั้น สายลม
พริ้วมาไม่ขาดระยะ ระลอกคลื่นน้ำทะเลไหวระริกเกลือกกลิ้งแวววาว อา! ช่างเป็น
รัตติกาลที่มีมนต์ขลังและดื่มด่ำใจอะไรเช่นนั้น อดีตนาวิกโยธินชบหน้าลงกับฝ่ามืออย่าง
อ่อนแอ พลงนึกถึงความรักครั้งแรก เมื่อ ๒๐ ปีก่อน..... เรือตรีหนุ่มน้อยยิ้ม
อย่างทรนง ขณะที่เดินไปบนพื้นทรายชายฝั่งทะเลไปสู่หมู่บ้านอันล้อมรอบด้วยทิวสน
และต้นมะพร้าว..... ครั้งนั้น เป็นเวลาที่กองเรือยุทธนาวีมีโอกาสแวะที่เกาะนี้ เรือตรี
หนุ่มจึงมีโอกาสเดินเที่ยวเล่นอย่างสบาย ขณะนั้นเอง.... ความคิดของเรือตรีหนุ่มก็ต้อง
ชะงัก เมื่อรู้สึกว่ามีอะไรมากระทบหลัง และเมื่อเหลียวกลับไปดูหาไม้ผู้ใดไม่ นอกจาก
จากดอกไม้สีขาวและกำลังส่งกลิ่นหอมตลบ จนชายหนุ่มอดที่จะเก็บมาสูดกลิ่นเสียมิได้

“ ดอกไม้มักเป็นสื่อของหัวใจเสมอ ”

นราธิปหนุ่ม สังเกตเห็นว่ามีคนยืนแอบอยู่ข้างหลังซุ้มไม้ จึงแก้มองขยับกาย ให้เกิดเสียง และแล้วร่างงามร่างหนึ่งก็รีบวิ่งถลาออกมาอย่างตระหนกตกใจ

“อย่า อย่ายิง คนใจร้าย”

เรือดรีหนุ่มยิ้มพราย

“โอ...เธอพูดภาษาไทยได้สวยหรือนี่”

“ค่ะ ฉันเคยอยู่เมืองไทยเมื่อตอนเด็ก ๆ” เสียงหวานชัดคำแต่ยังมีวายุสนั่น

“เก่งมาก ขอโทษเธอชื่ออะไร?”

“ดอกไม้ที่คุณถืออยู่นั้นแหละ ชื่อของฉัน”

“เขาเรียกดอกไม้อะไรจ๊ะ”

“ปาหนัน เรียกง่ายและไม่ยากแก่การจดจำ แต่อาจยากสำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคย ที่นี้จริงไหมคะคุณ ....?”

“ฉันชื่อ นราธิป เรียกฉันว่า นรา ก็ได้ ปาหนัน เธอเป็นสตรีคนแรกที่ฉันได้รู้จักบนเกาะนี้”

ลมทะเลใกล้กำแพงวัดวชิรณ ก้อนเมฆสีขาวราวปุยฝ้ายแผ่กระจายอยู่เกลื่อนกลาด

“นานพอสมควรแล้ว อ้อ คุณนรา คิดนึกลาคูก่อน โหน่โหน่บ้านของดิฉัน”

“หวังว่าเราคงได้พบกันอีก สวัสดิ์จ๊ะ”

“ค่ะ สวัสดิ์” เธอตอบพร้อมก้มมือไหว้อย่างร่าเริง และวิ่งหายลับไป

ต่อมาเรือดรีหนุ่ม นราธิป ได้ไปยังหมู่บ้านนี้อีกหลายต่อหลายครั้ง และจากการสนิทสนมนี้เอง ปาหนัน และ นราธิป ต่างก็ไม่ปฏิเสธว่าเขาทั้งสองมีหัวใจตรงกัน... และแล้ว วันที่เขาทั้งสองต้องจากกันก็ใกล้เข้ามา นั่นคือ กองเรือยุทธการ ถูกเรียกตัวกลับด่วน

ราตรีสุดท้าย พระจันทร์เพ็ญเต็มดวง ลอยคว้างกลางเวหา ทอแสงสีนวลอร่าม พันทรายอันยาวเหยียดดูขาวโพลน น้ำทะเลใหวะริกสะท้อนรับแสงจันทร์ เรือดรีหนุ่ม นราธิป ทำหน้าที่กรรมเชิงเรือลำน้อยพา ปาหนัน สาวรักแล่นลอยห่างฝั่ง.....

“ปาหนัน คินนี้เป็นคินสุดท้ายของเราะจ๊ะ พรุ่งนี้เช้าฉันจะต้องจากเธอ
ไปแล้ว”

“เราต้องจากกัน..... โอ้ คุณนราธิปขา” ใบหน้างามของหล่อนหม่นหมอง
“คุณเป็นคนแรกที่ปาหนันรัก จึงยากที่จะลืมได้ ปาหนัน รักคุณเท่าชีวิต
และเกรงว่าเมื่อคุณกลับ คุณจะไม่มาอีก”

“มันใจเถิดกอนตี ฉันจะไม่ทำให้เธอผิดหวัง และเสียน้ำตาแม้แต่น้อย ตราบ
ใดที่ท้องทะเลมิเหือดแห้ง โขกหินยังหมอบตะมือนอยู่บนพื้นทรายนานเท่านาน ฉันยัง
รักเธอเสมอไม่ลืมเลย รอฉันนะ ปาหนัน ฉันจะรีบกลับมาหาเธอ”

และแล้วกองเรือยุทธนาวีก็อำลาไปจากเกาะนั้น

ปฏิทินถูกฉีกไปแล้ว ๕๐ แผ่น เขาจึงได้กลับ
มาที่เกาะนั้นอีกตามสัญญา แต่.... อนิจจา.... นราธิป
ปริศกร พบแต่ความว่างเปล่า เขาไม่นึกเลยว่า ๓ เดือน
ที่เขาจากไป เหตุการณ์จะเปลี่ยนแปลงไปได้เช่นนี้

ปาหนันคนรัก ถูกบังคับให้แต่งงานกับหนุ่มสาวเกาะด้วยกัน แม่เฒ่า มาเย็น
เล่าให้เขาฟังด้วยน้ำตากลอว่า

“นราธิปเอ๋ย คำวันนั้น ฟ้าพิโรธ พายุโหมหนัก ทะเลปั่นป่วน ฟ้าแดง
ฉานเหมือนสีเลือด สุกที่ใครจะทักทานได้ แม่หนูปาหนัน ได้นำเรือบลาลักออก
สู่ทะเล เสียงร้องเรียกชื่อคุณผสมกับเสียงลมทะเลพัดอ้ออิ่ง.... เธอไม่ปรากฏกายกลับมา
อีกเลย

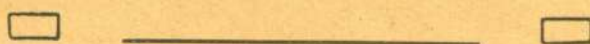
ชายหนุ่มรับฟังอย่างเลือนลอย เหมือนคนที่ปราศจากวิญญาณ โอ้....
ความรัก...เหมือนกับความฝันที่เกิดขึ้นเพียงชั่วครู่.... ท้องฟ้าสีครามแก่.... แผ่นน้ำ
ทะเลเว้งว่างสุดสายตา... แสงจันทร์แจ่มจรัส.... และเธอ.... ปาหนัน ฉันลืมเธอ
ไม่ลงแน่ แม้เวลาจะล่วงเลยมานานแล้วก็ตาม... ที่ ๆ เราเคยพบกัน แต่บัดนี้เธอ
จากฉันไปอย่างไม่มีวันกลับ โอ้ ลาก่อน..... ปาหนัน .....

รายการน่าสนใจ

รวบรวมโดย "อะตอม"

△ โลหะอะไรแข็งที่สุด ?

ในบรรดาโลหะทั้งหลาย แวนาเดียม (Vanadium) นับว่าแข็งที่สุด นอกจากนั้นโลหะนี้ยังได้ชื่อว่าหายากและราคาแพงที่สุดด้วย แวนาเดียมมักจะใช้ผสมโลหะอื่น ซึ่งจะได้โลหะเจือ (Alloys) เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสร้างชิ้นส่วนต่างๆในจำพวกเหล็ก คือ มักจะมีแวนาเดียมผสมอยู่ด้วยร้อยละประมาณ ๐.๒ และยังใช้ผสมหรือเจือกับโครเมียมอีก โลหะผสมหรือโลหะเชื่อมระหว่างเหล็กโครเมียมและแวนาเดียมที่เรียกว่าเหล็กโครม-แวนาเดียม นั้น มีความแข็งแรงสูงมาก และมีความเหนียวอย่างดีด้วย (ความเหนียวในที่นี้ หมายถึงคุณสมบัติของโลหะที่จะดึงให้ยืดออกโดยไม่ขาดจากกัน) โลหะผสมดังกล่าวนี้ ใช้ประโยชน์ในการทำลูกปืน เหล็กหนัก เฟืองต่างๆ ตลอดจนเฟืองท้ายและเฟืองพวงมาลัยของรถยนต์

△ อุณหภูมิของร่างกายสูงกว่าคนจริงหรือไม่ ?

สัตว์เลื้อยคลานค้ำยันนั้นเป็นสัตว์เลือดอุ่น คนเราอยู่ในประเภทนี้ แต่เมื่อเทียบกับนก นกกลับเป็นสัตว์ที่มีอุณหภูมิสูงกว่าคนเสียอีก โดยสูงเกินกว่า ๑๐๐ องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป คือตั้งแต่บนกนางนวลซึ่งมีอุณหภูมิร่างกาย ๑๐๐ องศาฟาเรนไฮต์ ไปจนถึงนกนางแอ่น ซึ่งมีอุณหภูมิสูงถึง ๑๑๒ องศาฟาเรนไฮต์ ถ้าหากอุณหภูมิของคนเราสูงถึง

๑๑๒ F ก็คงต้องตายอย่างแน่นอน เพราะอุณหภูมิของร่างกายคนเรายามปกติประมาณ ๙๘.๖ องศาฟาเรนไฮต์เท่านั้น เนื่องจากนกมีอุณหภูมิสูงมากนั่นเอง จึงต้องมีหัวใจก่อนข้างพิเศษกว่าสัตว์อื่น ๆ หัวใจของนกจะเต้นประมาณ ๑๒๐ ครั้งต่อนาที ทั้งนี้ในขณะที่อยู่เฉย ๆ แต่ถ้าภายหลังได้บินมาแล้ว หัวใจจะเต้นเร็วยิ่งขึ้น ถึงขนาดไม่อาจนับได้เลย หัวใจของคนเราโดยเฉลี่ยจะเต้น ๗๒ ครั้งต่อนาที

Δ แร่ที่แข็งกว่าเพชร

ได้มีการประดิษฐ์แร่ชนิดใหม่ขึ้นมาชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นเม็ดเล็กสีฟ้าอ่อน และมีความแข็งสูงกว่าเพชรธรรมดา ทั้งนี้เป็นผลค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์ญี่ปุ่นนายหนึ่ง คือ ศาสตราจารย์ นาวาโตะ คาวาอิ แห่งมหาวิทยาลัยโอซากา และในการผลิตจำเป็นต้องใช้กำลังอัด ๑๕,๐๐๐ เท่าของความดันบรรยากาศ หรือมากกว่าแรงอัด ๑๑๐๐ ตันตารางนิ้ว เจ้าหน้าที่ค้นคว้าชุดของศาสตราจารย์คาวาอิ ยังได้ผลิตเพชรขนาดเม็ดเล็กขึ้นมาโดยการใช้กำลังอัดประมาณครึ่งหนึ่งของที่กล่าวมาแล้ว ในขณะที่มีอุณหภูมิประมาณ ๒,๕๐๐ องศาฟาเรนไฮต์ แต่บรรดานักวิทยาศาสตร์กล่าวว่าตนไม่มีความสนใจในการผลิตเพชรธรรมดา มีความมุ่งหมายอยู่แต่เพียงที่จะผลิตแร่ ซึ่งต้องการแรงอัดสูงมากกว่าที่ใช้ในการผลิตเพชรธรรมดาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อที่จะทำให้สามารถผลิตเพชรอีกชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นกั้วนำไฟฟ้าได้ ทั้งนี้จึงจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงเครื่องมือที่มีใช้อยู่ให้สามารถให้แรงอัดถึงหนึ่งล้านเท่าของความดันบรรยากาศ ซึ่งเทียบได้เท่ากับความกดใต้พื้นพิภพลึกขนาด ๑,๒๕๐ ไมล์ ซึ่งความลึกเกือบถึงแกนของพิภพ

ในปัจจุบันนี้ ศาสตราจารย์ คาวาอิ ผลิตเพชรชนิดนี้ด้วยการอัดในห้องรูปทรงกลม ที่เกิดจากการอัดลูกสูบ ๘ ลูกเข้ามาในที่เดียวกัน ซึ่งปลายของกรวยจะต้องหุ้มพอสมควร ที่จะปล่อยให้เหลือเป็นที่ว่างสำหรับให้วัตถุถูกอัดจากแรงกดของลูกสูบ ๘ ลูกนี้ และจะได้แรงอัดประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ เท่า ของความดันบรรยากาศ ในการที่จะให้ได้แรงถึงล้านเท่าของบรรยากาศ อาจจะต้องใช้ลูกสูบลูกกรวยที่ทำด้วยทั้งสแตนคาร์ไบด์เนื้อละเอียด ถึง ๒๐ ลูกก็เป็นได้

● ตอร์ปิโดมีผิวลื่น

ได้มีการพัฒนาวิธีการทำให้ผิวของตอร์ปิโดมีแรงต้านทานกับน้ำลดน้อยลง โดยวิลเลียม เอฟ เมติสัน แห่งอาร์คาเทีย มลรัฐคาลิฟอร์เนีย ระบบนี้อาศัยวัสดุสังเคราะห์ประเภทโพลีเมอร์ชนิดหนึ่ง ทำหน้าที่ฉาบผิวของตอร์ปิโด ทำให้สามารถลดแรงต้านทานได้น้อยลง ปกติวัสดุนี้จะถูกเก็บไว้ในห้องรูวงแหวนที่อยู่รอบเปลือกนอก บริเวณท่อนหัว ในขณะที่ตอร์ปิโดกำลังวิ่งผ่านน้ำอยู่นั้น น้ำทะเลจะถูกดูดเข้าไปในห้องนี้ และผ่านก้อนสารโพลีเมอร์ ทำให้ละลายและไหลมาเคลือบผิวของหัวตอร์ปิโดได้อย่างทั่วถึงจึงทำให้แรงต้านทานน้อยลง ทหารเรือสหรัฐฯ ๖ ได้กรรมสิทธิ์ และนำไปใช้งานได้แล้ว

● แมลงปอตัวใหญ่ที่สุดในโลกอยู่ที่ไหน ?

แมลงปอมีอยู่ห้าพันชนิด ชนิดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดนั้นตั้งแต่หัวจดหางวัดได้ ๗ นิ้ว แมลงปอชนิดนี้มีอยู่ในแถบอาฟริกากลาง และบราซิล ในบอร์เนียว และบางภาคของอินโดนีเซีย มีแมลงปอบางชนิดซึ่งตัวยาวถึง ๖ นิ้วเศษ

๘ เกิดความรู้

รวบรวมโดย ..... ค.ช. ชัยรัตน์ ทิพยจันทร์ ป. ๕

๑. วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๓๗ เป็นวันเกิดของ ลอร์ด ลิเวอร์ ฮูล์ม เป็นผู้ให้กำเนิด บริษัทสบูล์กซ์ และสบูชั่นโลท

๒. วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๐๖ เป็นวันเกิดของเฮนรี ฟอร์ด ผู้ให้กำเนิดรถยนต์ ฟอร์ด

๓. พระเจ้าจิ้นซีฮ่องเต้ จักรพรรดิองค์แรกของจีน เป็นผู้สร้างกำแพงยักษ์เมืองจีน

๔. ทะเลสาบที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือ ทะเลสาบคัสเปียน ซึ่งอยู่ระหว่างดินแดนรัสเซียกับอิหร่าน เป็นทะเลน้ำเค็ม มีเนื้อที่ ๑๖๘,๘๕๐ ตารางไมล์

๕. โลกของเรามีแม่น้ำยาวที่สุดคือ แม่น้ำไนล์ อยู่ในทวีปอาฟริกา ยาวประมาณ ๔,๐๐๐ ไมล์

๖. ประเทศที่มีกาแฟมากที่สุดในโลก ได้แก่ ประเทศบราซิล.

สาธิตหนึ่ง

๑ โดย..... อ. ประชุมรัตน์

สวัสดิ์หนูน้อยและหนูใหญ่
จงตั้งใจเรียนร่ำอย่าทำไฉน
เร่งรีบเรียนรวบรัดฉับฉับไว
เมื่อสอบปลายภาคเด่นคงเป็นดาว

อันดาวเด่นดาวดีต้องมีศักดิ์
ถนอมรักเกียรติตนคนไม่ฉาว
ไม่ส่อเสียตพุดจาค่าเกรียวกราว
ดูเช่นชาวจ๊กกะโร้โผล่ออกมา

การเมืองชิงวิ่งลอบลัก

ก็ร้ายนักอย่าคิดเสนาหา
ใครเขาเห็นใครคงไม่นำพา
ซ้ำจะตราหน้าเอาว่าเผ่าโจร

ทั้งต่อหน้าลับหลังขอสั่งสอน
อย่าหลอกหลอนเล่ห์ลึงอย่างเล่น โชน
เกิดเป็นคนทั้งทีอย่าต้องโคน
ว่าเผ่าโจรอายุจริงยิ่งอับอาย

ถ้าเราคิดสิ่งถึงวงศ์ตระกูล
ไม่อับสูญชื่อเสียงเพียงขวนขวาย
ประกอบกรรมทำคืออย่ารู้วาย
แม้เราตายชื่อก้องผ่องอำไพ

เราทำดีแต่ตัวยังน้อยนินค
ใครต้องคิดเอ็นดูเชิดชูไสว
คงเป็นที่รักที่ชอบของใครใคร
สืบต่อไปคงยืนยงดำรงตระกูล

นี่ก็เวียนบรรจบครบอีกปี
เริ่มทำดีประคองไว้อะไรให้สูญ
บอวสขัยให้ผลจงเพิ่มพูน
ช่วยนุกลพวกสาธิตสัมฤทธิ์ เทอญ.

อารมณ์ฝันของไอ้จูด

●..... ล. ราช

คืนนี้เดือนหงายทอแสงนวลงามนำพิศวงแข่งกับความงาม
ของประกายดาวระยิบระยับซึ่งกระจายเกลื่อนอยู่บนท้องฟ้าสีคราม
ความงามของธรรมชาติในยามนี้ ทำให้บรรยากาศแจ่มใสสดชื่น
ลมพัดมาอ่อน ๆ แฉวเบาแต่มีน่านข้างเยือกเย็นเสียเหลือเกิน.....
ความเยือกเย็นของสายลมเสียดลิกเข้าไปในความรู้สึกของเรา มัน
เยือกเย็นอย่างน่าประหลาด..... เหมือนกับว่าดินแดนแห่งนี้
เป็นวิมานบนดิน กระจัน.....

เสียงคนครีที่ไฟเพราะจากธรรมชาติซบกล่อมสอศแทรกมากับสายลมอย่างนุ่มนวล
และแผ่วเบา ระคนกับกลิ่นหอมของดอกไม้ที่เจือจาง ใบไม้ไหวน้อย ๆ ตามสายลม สิ่ง
แวดล้อมจากธรรมชาติเหมือนมีมนต์กดใจ ชวนให้เราเคลิ้มฝันเหลือเกิน เราปล่อยให้
อารมณ์เคลิ้มฝันแว้งกว้างอย่างไม่มีจุดหมาย....แล้วมันก็มาสูดอยู่ที่ตัวเราเอง.....ถูกละ!
ฉันคือ “ไอ้จูด” หม่าที่อาศัยใต้ถุนบ้านเก่า ๆ ที่เกือบจะเป็นกระท้อของ “ตาสู่น”
เป็นที่ซุกหัวนอน และอาหารเพียงเล็กน้อยที่แกมีน้ำใจหยิบยื่นให้ทุกวัน เพื่อดำรงชีวิต
อยู่ได้.....นอกจากเศษอาหารที่ตาสู่นให้เรากินแล้ว เราก็หากินตามถังขยะบ้าง ถนน
บ้าง ตามร้านขายข้าวแกงและก๋วยเตี๋ยว ที่หัวมุมถนนตรงสี่แยก แต่ถ้าวินโหนดวงไม้ตี
ก็อด ช้ำยังโดนไม้พ่นกระบาล หรือบางทีก็ต้องพัดกับพวกสุนัขกลุ่ม (ว่าเข้าไปนั่น)
เพื่อแย่งเศษอาหารหรือกระดูกไก่เพียงชิ้นเดียว.....แต่..... หม่าอย่างไอ้จูดหรือจะหวัง
เรื่องหน้าเข้ามาเลย ไม่ว่าจะเก่งกาจแค่ไหน ใหญ่แค่ไหน ไอ้จูดก็เคยพัดมาแล้วทั้งนั้น
เมื่อ ๓ วันนี่เอง ไอ้จูดตัวนี้แหละได้แสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมให้ประชา
ชนหมาในละแวกนี้ได้ประจักษ์แล้วโดยการ “ควลเขี้ยว” กับ “ไอ้ดำ” นักเลงหมาแห่ง
ตรอกมะยมเปรี้ยว ซึ่งเป็นที่เลื่องลือและเกรงขามในวงการนักเลงหมาทั้งหลาย

วันนั้นบรรดาหมาใหญ่และหมาน้อยธรรมดา ๆ และที่ไม่ธรรมดาทั้งหลาย ต่าง
เดินขบวนมาชมการ “ควลเขียว” ระหว่างเรากับ “ไอ้คำ”

เวลาที่ควลเขียวถูกสร้างขึ้นโดยอัตโนมัติ บรรดาแฟนมวยหมาทั้งหลายต่างยืน
เรียงรายกันเป็นวงกลม เบียดกัน ๆ เจเน่ ๆ บางตัวก็เอาลูกช็อคขึ้นดูเพราะลูก
มองไม่เห็น มวยหมาไม่มีการชอ้บตรเข้าชม ไม่มีการเสียดังค์ค่าผ่านประตู หรือตอบ
ปัญหาส่งชิ้นส่วนอะไรทั้งนั้น.....ฟรี !

ท่ามกลางเวที่ย่อม ๆ ฉันทกับไอ้คำยืนประจันหน้ากัน เราไม่ต้องมีการให้น้ำ
หรือไหว้ครุอะไรทั้งนั้น.....

ไอ้คำเดินแบบยืวนกวนไส้ เข้ามาหาเราพร้อมกับแยกเขียวขาวไว้บอกอวด
เพื่อชมขวัญเรา มันยกไหล่เล็กน้อย แบบพวกก๊วย ๆ แลวหน้าวิกชอบทำก่อนพูด

“เฮ้! ว่าไงวะไอ้น้องชาย มึงคิดว่ามึงแน่นักหรือ.... จึงบังอาจมาทำควลเขียว
กับกู นักเลงหมาผู้ยิ่งใหญ่....ฮิ....ฮิ....”

เราเดินเข้าไปหามันอย่างไม่หวาดหวั่น เราหรีตาให้มัน

“แน่นไม่แน่น วันนี้กูจะเหยียบกรามมึงแน่ ๆ ละวะ” เราเกร็งตัวเขม็ง

“ดูย ! ไอ้หมาเรยา.... รนหาที่ตายแท้ ๆ ตายแน่ ๆ วันนีมึงตายแน่ ๆ ได้จุดเอ๋ย....”

ไอ้คำกำรามแะ ๆ ๆ โกงตัวสูงหางจุกตุค

“มึงนั่นแหละไอ้คำ.....ไอ้ นักเลงก๊วย..... อย่างนี้พ่อกระที่บ้ามแตกชะมากต่อ
มากแล้ว” ไอ้คำหน้าแดงตัวสั่นด้วยความโกรธ

“มึงไอ้จุก ไอ้หมาจิบหาย มึงว่ากูก๊วยหรือวะ มึงไม่ใช่พ่อกุนะ จะได้มาว่ากู
อย่างงี้”

“กูจำได้ว่าไม่เคยมีลูกหน้าตาพิลึก ๆ อย่างมึงก็แล้วกัน แต่ถ้ามึงจะนับถือกู
เป็นพ่อละก็...มิเป็นไร.....ฮิ...ฮิ...”

“อะหา ไอ้จุก มันจะมากเกินไปละว้อย..... มาเข้ามาเลยกูพร้อมแล้ว ที่จะ
ส่งมึงไปเป็นหมาข้างส้วมของยมพบาล”

พวกจบไอ้คำก็กระโจนเข้ามาหมายคอกอหอยของเรา แต่...ไอ้หนูเอ๋ยมั่นคนละชั้น
เราหลบจากออกได้อย่างง่ายดายพร้อมกับตะสวนไปถูกชายโครงไอ้คำตั้งพลัก ไอ้คำล้ม
แล้วรีบลุกขึ้นมาอีก คราวนี้มันปล่อยหมัดขวากระแทกโครมที่ขากรรไกรของเรา เรา
เซตลาไปเหมือนนกปีกหัก ไอ้คำโถมเข้ากัศหลังของเรา เราเลยแวงกัศคอมัน ทั้ง
เหยียงทั้งฟักกันจนเหงื่อไหล เลือดของไอ้คำไหลเป็นทาง เราก็กแน่นแล้วสับตีเต็มแรง
จนเนื้อของไอ้คำขาดหลุดติดปากของเรามา ด้วยความเจ็บปวดไอ้คำร้อง เอ็ง สุดเสียง
ปากที่มันงับเนื้อที่หลังของเราก็กถูกกลายออก แต่ก็เล่นเอาเลือดตกเหมือนกัน

บัดนี้ไอ้คำบ้าเลือดเสียแล้ว มันกระโจนเข้าหาเราอย่างบ้าคลั่ง เราขึ้นเข้าถูกบริเวณต้นปีเดินเอามันลง
ไปนอนบิดไปมาอย่างทรมาน แต่แล้วด้วยเลือดนักสู้ ไอ้คำก็กัศฟันลุกขึ้นมาอีก ตาของมันฉายแววโหดร้าย
และโกรธ เสียงบรรดาหมาที่มาชม ส่งเสียงเชียร์กันมั่วซั่วตัว บางตัวก็กัศกันเสียเองเลย บางตัวก็พนันกันให้
เซ็งแซ่ไปหมด

“เฮ้ย ๓ ต่อ ๑ ที่จุดชนะแหงชะเลย”

“แต่ฉันว่าพี่คำชนะ” วลา

เสียงเชียร์ทำให้เราสดชื่นมีกำลังใจมากขึ้น เราฟักกันมาเกือบชั่วโมงแล้ว ไอ้
คำมันก็ทนทายาด ขนาดถูกกัศที่คอเป็นแผลเหวอะหวะและที่ใบหน้า เลือดไหลเป็นทาง
แต่เราก็กัดเจ็บไม่น้อย การต่อสู้ของเรากับไอ้คำ จำเนิںไปอีกรุ่นหนึ่งไอ้คำก็เหลือแต่
ผีตืน วิ่งหนีเอาคือ ๆ พร้อมกับร้องเอ็ง ๆ อย่างเจ็บปวด พรรคพวกของไอ้คำรีบวิ่ง
เข้ามาประคองลูกพี่ บรรดาหมาใหญ่น้อยรุมมุงดูกันใหญ่ เสียงพุกจิกแจ๊กจ้อแจ๊ฟ
ไม่ได้ศัพท์ บางตัวบอกให้นำไปส่งโรงพยาบาล บางตัวก็บอกให้เอาไปรักษาที่บ้าน ใช้น้ำ
มนต์รักษา ไอ้คำถูกลูกน้องแบกกลับบ้านนำออดสู ส่วนบรรดาพรรคพวกของเรา
ต่างก็เห่าหอนกันอย่างดีใจที่เราโค่นไอ้คำลงได้ เพื่อน ๆ ของเรารีบไปเอาน้ำมาล้างแผล
และใส่ทิงเจอร์ที่ไอ้ตูปไปขโมยมาจากบ้านที่มันอาศัยอยู่

วันนั้นเป็นวันที่เรามีความสุขที่สุดในโลก และมีการกินเลี้ยงฉลองชัยชนะกัน
อย่างกรนเกรง

อ้อ ! ลืมบอกไปว่าตาสุ่นมีสวนหลังบ้าน เพราะแกเป็นชาวสวน แต่บางทีแกก็รับจ้างเขาทำนาหรือทำไร่และงานอื่น แล้วแต่แกจะทำได้

พวกเราจัดแจงทำความสะอาดบริเวณหนึ่งภายในสวนภายใต้ต้นไม้ม่วงที่แสนจะร่มรื่นเย็นสบาย ไอ้แกลบวิ่งไปคาบเสื่อมาปู ส่วนไอ้ตูปไปขโมยแม่โขงมา ๓ ขวค เพราะบ้านที่มันอาศัยอยู่ชายของจำพวกเครื่องคีม ไอ้หงิกพาเพื่อนไปลากเอาไหน้ำตาลเมามาหนึ่งไหที่ตามมาแอบซ่อนไว้ใต้ถุน

ส่วนอีกหลายตัวก็พากันไปขโมยไก่อ่างแถวหน้าสถานีรถไฟได้ ๒ ตัว ทั้ง ๆ ที่ไปตั้ง ๖ ตัว เล่นเอาบอบช้ำน่าสงสาร เพราะโดนไล่กวาดด้วยไม้และก้อนหิน ต่อจากนั้นก็ไปกันหากระดูกไก่และวัวตามร้านขายก๋วยเตี๋ยว และร้านขายข้าวแกง เพียงเท่านั้นก็พอแล้ว สำหรับงานเลี้ยงวันนั้นสมาชิกทั้งหมดมี ๑๑ ตัวพอดี เมื่อนั่งกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เพื่อนหมาทั้งหลาย วันนี้ขอให้เราสนุกกันอย่างเต็มที่เพื่อฉลองให้กับชัยชนะของฉันทิ์โค่นไอ้กำลงได้.....เฮ้ไอ้โยหน้อยพวกเรา”

“โฮ่ง.....โฮ่ง ๆ ๆ ๆ.....บรู๊วว์.....” เสียงเห่าและหอนสลัดกันชนิดหูดับดับไหม้ ฟังดูพิลึก

ต่อจากนั้นเราก็จัดการกับแม่โขงและน้ำตาลเมา สลับกับการแทะกระดูกและไก่อ่าง ๓ ตัวนั้น เล่นเอาหุ้อตาลายปวศหัวไปหมด เพราะซัดเข้าไปหลายขนาน บางตัวลุกขึ้นกระโดด ตบมือตบตีน ทั้งเห่าและหอนเหมือนหมาบ้า บางตัวนั่งสะลิมสะลือ บิดหูตัวเองไปมาอย่างไม่รู้ตัว บางตัวก็นอนบ้าง นั่งบ้าง ยืนบ้าง และบางทีก็วิ่งชะบั้งตามใจชอบ ส่วนเราปวศหัวจนตาลายโลกหมุนตัว ๆ ทั้งแน่นท้องอยากจะเอาออกชะบั้ง

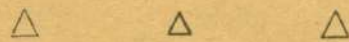
“เฮ้ย ! พวกเราอย่าเพิ่งหอบชิวะ.....ต่อไปนี้ขอเชิญคุณแกลบร้องเพลง เพื่อฉลองชัยชนะของพวกเรา.....เฮ้ปรับตีนหน่วยพวกเรา.....”

เสียงตบมือกระต๊อบเท้าตังสนั่น แล้วเจ้าแกลบก็ประคองกระดูกชิ้นแข็งเริ่มไปกลางวง แล้วมันก็เริ่มร้องเพลงที่กำลังฮิต ๆ

“สิบโหกบีแห่งฟามกลางงง.....ท้างเธอแลฉานจบเกมส์พักกันเพียงนี้.... ฯลฯ”
จังหวะของมันชวนคลื่อนไ้มากกว่าชวนฟัง

ต่อจากนั้นเราก็ช่วยกันร้องเพลงสากลที่มีเนื้อกระท่อนกระแท่น แต่ก็พยายาม
แต่งเนื้อเพลงเองสด ๆ ร้อน ๆ มาร้องกันชนิดที่ฝรั่งก็ฟังไม่รู้เรื่อง และร้องซ้ำอีกไม่ได้
ทำนองก็แสนจะไม่เข้าแก้ว แล้วเราก็ลุกขึ้นเต้นตามจังหวะเพลง บางตัวก็กอดกันเต้น
รำแบบสโลว์ชบเพราะเมาเต็มที ในที่สุดก็หลับกันทีละตัวสองตัวเพราะเหนื่อยอ่อน แม้
แต่เราเองก็หลับ บ่อยไปกับเขาเหมือนกัน

อารมณ์ของเราลอยแคว้งต่อไปอีก แล้วมาหยุดที่ภาพนางแต้ม แคว้นเก่าที่ทำให้
ให้เราต้องเจ็บกระตองหัวใจอยู่จนทุกวันนี้ แต่ก่อนนั้นฉันจำได้

เราสัญญาว่าจะรักกันจนตายหรือม่ายก็ถูกจับไปทำลูกชิ้นขายแล้วแต่ ความหวังของ
ไอ้จุกตัวนี้ต้องพังทะลายสิ้นตุจกั้งชีวิตจะปลิดปลง..... เมื่อเจ้าพวกฝรั่งและนิโกรเข้ามา
มีบทบาทในสยามของเรา แมื่อยอดดวงใจของเราเลยเปลี่ยนใจจากเรา เพราะอำนาจของ
กอลดาร์มันแรง.....ฮีม.....แฮ่ ๆ ๆ.....เจ็บใจ.....ฮี้ ๆ ๆ.....หมาเจ็บใจ..... ไม่เคยนึก
เลยว่าจิตใจของแม่แต้มยอดดวงยี่หวาของเราจะไปหลงรักไอ้หมาหัวแคง..... แต้มซึ่ง
ทำได้นะ.....ยามที่เรารักกันนั้นแสนจะหวานชื่นนัก ยามที่แต้มเดินทำตาคม้อยมาที่เรา
พร้อมกับแกว่งหางน้อย ๆ กิริยาเธอช่างอ่อนช้อยกระตุงกระตึงน่ารักจับใจ นางใน
วรรณคดีก็ไม่งามปานนางแต้ม.....ไม่ว่าจะเป็นอริยาบทไหนของแต้ม ช่างดูออกดูใจ
เราเสียจริง ๆ

ทุก ๆ อย่างที่แต้มปรารถนาทุก ๆ อย่างที่แต้มต้องการ ไอ้จุกตัวนี้ไม่เคยขัดใจ
พยายามหาให้จนได้ แม้จะต้องพัดกับหมาเกือบ ๒๐ ตัวเพื่อแย่งกระดูกเพียงชิ้นเดียว
ให้แก่เธอ ไอ้จุกตัวนี้ก็ยอมส้อยอมตายถวายชีวิต แต่ยอดดวงใจของมัน.....ก่อนนั้นเรา
เคยนึกพบกันหลังป่าช้าใต้ต้นตำแย เราเคยนั่งคุยกันตามประสาคนรัก

“พี่จุก แต้มเลิฟพี่เหลือเกิน” แต้มกระซิบ

“พี่จุกก็รักแต้มจนทางจะขาดอยู่แล้ว....” เราบอกมายตาตั้งค์ของเรา

“อ้อ...อ้อ ๆ ๆ...” แต้มครางแล้วก็ซุกหัวนอนที่ไหล่กว้างของเรา

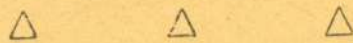

ไอ้.....มันช่างมีความสุขเสียจริง ๆ ทุกครั้งที่เราจะกลับบ้านฉันจะต้องเดินไปส่งแท้มทุกครั้ง เพราะกลัวว่าพวกโก้จะลวนลามเธอ

จากนั้นฉันกะว่าอีก ๒ เดือนจะให้ผู้ใหญ่ไปส่งเธอต่อพี่สาวของเธอ.... แต่แล้วก็เหมือนพระพรหมแก๊ง ก่อนวันที่ไอ้จุกจะไปส่งเธอเพียงวันเดียว แท้มได้หนีตามหมาหัวแดงไปแล้ว..... ไร้มายาคาลังค์..... อึ้ง..... อึ้ง..... น้ำตาของไอ้จุกหลังออกมาอย่างสุดกลั้น ความรักบวกกับความแค้น..... “ซึ่ม ๆ อย่าให้เราเห็นหน้าเธอกี่แล้วกัน.....” วันนั้นเรากินเหล้าเข้าบาร์ซึ่งเราไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปเลย.... โอ้ย..... ไช้ ๆ อยากตายฮือ ๆ หมายอยากตาย..... แท้มนะแท้มทำฉันได้งอ..... วันนั้นไอ้ตุบวิ่งมาบอกว่าแท้มไปชุกคอดลาร์แถวอยู่ทะเลแล้ว..... น่าเจ็บใจนัก

นับตั้งแต่พวก (หมา) ฝรั่งเศสและนิโกรเข้ามาระบาดในไทย บรรดาพวกสาว ๆ และไม่สาวทั้งหลายก็ทำการชุกคอดกันอย่างสนุกและสุขใจ โดยเฉพาะที่แถวตาคลี อุบลและอยู่ทะเล แต่ได้ข่าวว่าเที่ยวนี้ที่ตาคลีคอดลาร์ผิด เพราะพวกหัวแดงชอบจ่ายบุหรีแทนเงิน แต่กระนั้นพวกบรรดาสาว ๆ ทั้งหลายก็ยังทำการชุกอยู่อย่างคึกคัก เงินนะเงินช่างมีอิทธิพลเหนือจิตใจมนุษย์และสัตว์เสียจริง ๆ

เราสลัดความคิดเรื่องนางแท้มออกไปจากความรู้สึกนึกคิด เมื่อเธอไปแล้วก็ลงไปเสียให้พ้นจากชีวิตของฉันให้ไกลแสนไกล.....

ความนึกคิดของเรามาสนใจในทางการเมือง ถึงเราจะเป็นเพียงหมาที่ไร้ค่า แต่เราก็รักชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์ จุขชีวิต แม้ว่าขณะนี้ค่าครองชีพจะสูงลิบลิ่ว แต่เราก็ไม่เคียดร้อน เพราะไม่มีภาระที่จะต้องรับผิดชอบเหมือนคนที่ต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อจุนเจือครอบครัวไปอย่างเร้นแค้น

พูดถึงเรื่องคอมมิวนิสต์ที่กำลังแทรกซึมอยู่ในประเทศไทย เหมือนฝูงมด พวกแม้วแดงก็เยอะเยยะ แต่คนไทยก็ได้ต่อสู้อย่างสุดความสามารถแล้วไม่ว่าภายนอกประเทศและในประเทศอย่างยอมตาย เพื่อชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์

สาธุ! ผลแห่งการเสียสละอย่างใหญ่หลวง มนุษย์นับจำนวนร้อยล้านได้รับประโยชน์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม สมควรแล้วที่จะเทอดทูนเขาไว้เป็นวีระบุรุษผู้กล้าหาญ

ถึงแม้เราจะเป็หมา...เราคว่าอีก ๓ เดือนข้างหน้าจะไปสมัครเป็นทหารอาสาสมัครไป
เวียตนาม.....ถ้าเราตายเงินที่ได้เราจะมอบให้ตาสู่น เพื่อตอบแทนพระคุณ แต่เราก็ได้
แต่นึกฝันเท่านั้นเพราะมันเป็นไปได้

ขณะนั้นลมยังพัดอยู่อ่อน ๆ เช่นเดิมกลิ่นราตรียังอ้อยสร้อยอยู่ในสายลม
ดึกมากแล้วพระจันทร์อยู่ก่อนฟ้า
เสียงจ๊กจั่นเรไรเจียบหายไปนานแล้ว
แต่ไอ้จุดของเรายังไม่พักผ่อนหลับนอน.....
ตาของมันเหม่อไกล.....ไปอย่างไม่มีจุดหมาย.....
ความนึกคิดของมันลอยเคว้งคว้างไปอีกตามเคย
ท่ามกลางอากาศอันว่างเปล่า
มันจะนึกคิดอย่างไรอีกท่านคงจะขเกียจอ่าน.....
แต่ถึงแม้ท่านผู้อ่านจะไม่ขเกียจอ่าน
ข้าพเจ้าผู้เขียนก็ต้องขเกียจเขียนแน่ ๆ

ปัญหาลับสมอง

รวมรวมโดย.... นงลักษณ์ สุทธิพงษ์

๑. นกฝูงหนึ่งบินมาเกาะกิ่งไม้ที่ในสวนแห่งหนึ่ง เกาะกิ่งละตัว จึงยังเหลือนกอยู่อีก
๓ ตัวที่ไม่ได้เกาะกิ่งไม้ ถ้าเปลี่ยนการเกาะใหม่ โดย ๒ ตัวต่อกิ่ง เหลือนกอยู่อีก
อีก ๑ กิ่ง จะมีนกอยู่อีกกี่ตัว และกิ่งไม้กี่กิ่ง ?
๒. จงนำเงิน ๑๐๐ สตางค์ (๑ บาท) ไปซื้อผลไม้ต่อไปนี้มาให้ครบ ๑๐๐ ผล
รายการดังนี้

พุทซา	๕ ผล	๑ สตางค์
มะนาว	๑ ผล	๑ สตางค์
ส้มโอ	๑ ผล	๒๕ สตางค์

(เฉลยหน้า ๒๐)

บทความเรื่อง การตกเลือด

เรียบเรียงจากหนังสือวิชาปัจจุบันพยาบาล

โดย..... นาย ก.

การตกเลือดหมายถึง การมีเลือดไหลออกมาจากเส้นโลหิตเมื่อเส้นโลหิตนั้นถูกทำลายหรือถูกตัดออกโดยสาเหตุใด ๆ ก็ตาม

เลือดอาจหยุดไหลได้เอง

ตามธรรมชาติของร่างกาย ร่างกายมีวิธีทำให้เลือดหยุดไหลได้เองโดย

๑. เลือดมีคุณสมบัติพิเศษซึ่งออกมาอยู่นอกเส้นโลหิตแล้วอาจแข็งตัวได้ และจะอุดรูเลือดออกเสียได้

๒. ความดันโลหิตจะลดต่ำลงเมื่อมีการตกเลือด ทำให้กระแสโลหิตไหลอ่อนลงเลือดจึงมีโอกาสบีบช่องแผลได้

๓. เส้นโลหิตส่วนนั้นจะตีบลงเลือดจะออกน้อยเข้า

แต่ถึงอย่างไร ถ้าเป็นเส้นโลหิตใหญ่เลือดอาจไม่หยุดเองต้องได้รับการห้ามเลือด

การตกเลือดที่มีชื่อเฉพาะเรียกต่าง ๆ กัน

ก. การตกเลือดภายใน (เลือดตกใน) คือเลือดออกภายในไม่สามารถเห็นได้

ข. การตกเลือดภายนอก คือเลือดออกมามากภายนอกให้เราเห็นได้

อาการของการตกเลือด

ก. อาการเฉพาะที่ ถ้าเป็นการตกเลือดมาภายนอกเราจะเห็นเลือดออกมาได้ง่าย เมื่อแผลนั้นถูกพันผ้าแล้วเราก็จะเห็นรอยเลือดบนผ้านั้น ส่วนเลือดตกในไม่เห็นอาการได้ชัดเราอาศัยดูอาการทั่วไป

ข. อาการทั่วไป อาการทั่วไปนี้จะมีมากหรือน้อยย่อมแล้วแต่ว่ามีการเสียเลือดไปมากหรือน้อย ถ้าเลือดออกเกินกว่า ๓๐๐-๔๐๐ ซี.บ.ซ.ม. อาจมีอาการชักขึ้น ถ้าออกมากถึง ๒๐๐๐ ซี.บ.ซ.ม. ขึ้นไป ผู้ป่วยจะมีอันตรายมาก อาจไม่ฟื้นถ้ารักษาไม่ทันทันที

การห้ามเลือด

การห้ามเลือดมีหลายวิธีด้วยกัน

๑. ใช้นิ้วมือกดบนแผล
๒. ให้ผู้ป่วยนอนแล้วยกส่วนนั้นให้สูง ๆ ไว้ (แผลแถวแขน-ขา)
๓. ใช้ผ้าหรือสำลีอัดให้หนา ๆ วางบนบาดแผลนั้นแล้วพันผ้ารัดให้แน่น
๔. กดลงบนเส้นโลหิตแดงใหญ่ ๆ ซึ่งมาสู่บริเวณนั้น

สรุปการห้ามเลือดในตำแหน่งต่าง ๆ

๑. ศีรษะ ให้วางผ้าหรือสำลีหนา ๆ ลงบนบาดแผลแล้วพันผ้าทับแผลให้แน่น
๒. ริมฝีปากหรือลิ้น ใช้บีบค้ำยแรงหัวแม่มือและนิ้วชี้ที่สองข้างของบาดแผลนั้น
๓. บริเวณคอ บาดแผลจากการถูกเชือกคอกมักหาเส้นเลือดได้ยาก อาจใช้นิ้วมือกดลงที่เส้นโลหิตหรือบาดแผลเท่าที่จะทำได้ จนกว่าจะนำผู้ป่วยไปถึงโรงพยาบาล
๔. ต้นแขน (ก) ยกแขนสูงขึ้น
(ข) ใช้ผ้าพันหนา ๆ บีบแผลให้แน่น
(ค) ใช้เชือกรัดรอบแขนให้แน่น
๕. ปลายแขน กระทำดังข้อ ข. ค. ในข้อ ๔
๖. ข้อมือ ใช้นิ้วกดหรือใช้เชือกมัดไว้
๗. ฝ่ามือ ม้วนผ้าให้กลมและแน่นวางลงบนแผลและใช้ผ้าพันรอบมือให้แน่น (ทับผ้าที่ม้วนไว้) (การมีแผลบริเวณแขน ควรใช้ผ้าคล้องแขนห้อยคอไว้หลังจากห้ามเลือด)
๘. ต้นขา (ก) ใช้นิ้วกด
(ข) ใช้ผ้าพันรัดให้แน่น โดยใช้สำลีปิดปากแผลก่อน
(ค) ใช้เชือกรัดรอบขา
(ง) ยกขาไว้สูง ๆ
๙. ตะโพก ใช้สำลีปิดปากแผลแล้วพันผ้าให้แน่น และให้นั่งหรือนอนทับตะโพกข้างนั้น
๑๐. ขา ใช้สำลีปิดปากแผลแล้วพันผ้าให้แน่น พร้อมกับพับข้อเข่าแล้วพันผ้าให้แน่น

๑๑. เท้า (ก) ยกให้สูงขึ้น
(ข) ใช้สำลีปิดปากแผลแล้วพันผ้าให้แน่น

หมายเหตุ ในการห้ามเลือดนี้ ควรให้ผู้ป่วยอยู่ในท่านอนเสมอ

การเลือกตกภายใน

อาการนี้จะรุนแรงมาก ต้องรักษาอย่างทันที่ซึ่งจำเป็นและสมควรอย่างยิ่ง ที่ต้องนำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด

การนำส่งโรงพยาบาลควรนอนแปลหาม

ระหว่างการเดินทางควรปัจจุบันพยาบาลดังนี้

๑. ห้ามค้ำน้ำ ให้ม่น้ำแข็งก้อนเล็ก ๆ ใต้ง่างเล็กน้อย
๒. คลุมผ้าให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย
๓. ห้ามค้ำเหล้า (หรือยาใด ๆ ก็ตามที่เป็นกระสาย)

นอกจากนี้แล้ว การปัจจุบันพยาบาลคงดำเนินการตามวิธีโดยทั่วไปซึ่งกล่าวต่อไปนี้

การปัจจุบันพยาบาลเมื่อผู้ป่วยมีอาการตกเลือด

๑. รีบทำการห้ามเลือดตามวิธีดังกล่าวข้างต้น
๒. ให้ผู้ป่วยนอนนิ่งที่สุด
๓. ให้ผู้ป่วยนอนศีรษะต่ำ ๆ ยกปลายเท้าให้สูงขึ้นเพื่อป้องกันอาการช็อคและให้เลือดมาเลี้ยงสมองมากที่สุด
๔. เมื่อเลือดหยุดแล้วควรจะล้างบาดแผลให้สะอาด เลือดที่แข็งอยู่ปากแผลห้ามทิ้งออก
๕. ให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายผู้ป่วยโดยการคลุมผ้าหนา ๆ หรือกระเป๋าน้ำร้อนบริเวณมือและเท้าเท่าที่จะหาได้.

เฉลยปัญหาลับสมอง

๑. นก ๓ ตัว กิ่งไม้ ๕ กิ่ง (คิดโดยวิธีพีชคณิต)
๒. (ก) ส้มโอ ๓ ผล มะนาว ๗ ผล พุคซา ๕๐ ผล
- (ข) ส้มโอ ๒ ผล มะนาว ๓๘ ผล พุคซา ๖๐ ผล
- (ค) ส้มโอ ๑ ผล มะนาว ๖๘ ผล พุคซา ๓๐ ผล

Robinson Crusoe

DANIEL DEFOE

By Korpchet Jayakkanontz

Daniel Defoe (1660? - 1731) was the son of a butcher. His writing led at one time to his imprisonment, and the treatment he received affected his character for the worse. His best known work, Robinson Crusoe (1719) is based on a real event. Alexander Selkirk, a seaman, was put ashore on an uninhabited island in 1704 at his own request, and was rescued in 1709. In the passage below Crusoe is recovering from weakness and is alone on the island. As my health and strength returned, and made my way of living as regular as I could.

From the 4th of July to the 14th, I was chiefly busy with walking about with my gun in my hand, a little and a little at a time, like a man who was gathering up his strength after an illness. For it is hardly to be imagined how low I was, and to what weakness I was reduced.

I learnt this also, in particular, that being out of my shelter in the rain was the most dangerous thing to my health that could be especially in those rains which came together with storms, and strong winds. The rains which come in the dry season always brought such storms with it, and I found this rain much more dangerous than the rain which fell in September and October.

I had been now in the unhappy island more than ten months; all possibility of deliverance from this condition seemed to be entirely taken from me; and I firmly believed that no human shape had ever set foot upon the place. Having now made my home suitable for my needs, I had a great desire to discover more parts of the island, and to see what other productions I might find, I knew nothing of yet.

It was the 15th of July when I began to make a more particular examination of the island itself. First I went up the river—mouth where I had come on shore. I found, after I have gone about two miles up, that it was no more than a very small river of running water, very fresh and good ; but as this was the dry season, there was hardly any water in some part of it, at least not enough to form a proper river.

On the bank of this water I found many peasant fields, plain, smooth and covered with grass ; and on the rising parts of them, next to the higher ground, to find a deal of tobacco, green and growing very tall. There were various of plants which I did not recognize or understand. these might perhaps have got qualities of their own, but I could not find out about them. I searched for a certain root which the Indians in that climate make their bread of, but I could find none. I saw several sugar - cane, but the wild and, for want of cultivation, imperfect. I was satisfied with these discoveries for this time, and came back wondering what I might do in order to know the virtue and goodness of any of the fruits and plants that I should discover: but I could not come to decision. For I had made so little observation while I was in Brazil. That I knew little of the plants of the the field: at least, very little that might help me any way now in my difficulties.

The next day, the, 16th, I went up the same way again; after going farther than I had done the day before, I found that the water and the field ended, and the country became more woody than before. In this part I found difficult fruits. some growing upon the ground and some upon trees. This was surprising discovery, and I was exceedingly glad of them. But I was warned by my experience to eat little.

แต่คุณแม่ด้วยดวงใจ

โดย..... ลูกสาว

คนเราทุกคนที่เกิดมา ไม่ว่าจะชาติใด ภาษาใด ศาสนาใด สิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันหมดวันไม่ได้ ทั้งหญิง ชาย เศรษฐี หรือ ยากก็คือ “แม่” คำว่าแม่นี้แม่จะเป็นเพียงคำพูดสั้น ๆ พยางค์เดียว แต่ช่างมีความหมายลึกซึ้งกินใจสุดพรรณานับแต่ฉันลืมตาขึ้นดูโลก คนที่ฉันรู้จักเป็นคนแรกก็คือ “แม่” คำที่เด็กทุกคนสามารถเปล่งออกมาได้เป็นคำแรกก็คือ คำว่า “แม่” แม่คือบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับลูกที่สุด ถ้าจะพูดถึงพระคุณของแม่นั้น ฉันคิดว่าช่างยิ่งใหญ่มาจนสุดพรรณาออกเป็นตัวอักษรได้เพียงพอ แม่จะนำโลกมาทำปากกา นำท้องนภามาแทนกระดาษ และใช้น้ำหมกมหาสมุทรแทนหมึก ก็ยังจารึกพระคุณ “แม่” ได้ไม่หมดสิ้น

ตั้งแต่ฉันยังอยู่ในครรภ์ของแม่ แม่ก็เฝ้าถนอมร่างกาย ทานแต่อาหารที่มีประโยชน์ พักผ่อนนอนหลับอย่างเพียงพอ เพื่ออะไร ก็เพื่อหวังที่จะให้ลูกที่เกิดมา แข็งแรงสมบูรณ์ แม่รักลูกตั้งแต่ยังไม่เห็นตัวลูก ยังไม่รู้ว่าลูกจะเป็นหญิงหรือชาย แม่เฝ้าคอยนับวันนับเดือนที่ลูกจะได้ลืมตาขึ้นดูโลก แม่เตรียมเสื้อผ้า เครื่องใช้ทุกอย่างไว้เสร็จสรรพ เมื่อเราลืมตาขึ้นดูโลก แม่เฝ้าเลี้ยงดูให้นมเรา นำนมทุกหยดของแม่ได้มาหล่อเลี้ยงร่างกายเราจนกระทั่งเติบโตขึ้น ในยามเด็กเราเคยร้องไห้กวนใจแม่ในยามค่ำกิ่น แม่ก็สูทนอกหลับออกนอกห้องเรานหลับด้วยเพลงอันอ่อนหวานไพเราะ ยามที่เราป่วยไข้ไม่สบายหรือบาดเจ็บอะไร แม่ก็จะเป็นทุกข์เป็นร้อนกินไม่ได้นอนไม่หลับ เมื่อเราโตขึ้นแม่ก็จะเฝ้าอบรมสั่งสอนให้เราเป็นคนดี ให้รู้จักดีชั่ว ควรไม่ควร พอเรามีอายุพอที่จะเข้าโรงเรียน แม่ก็เฝ้าส่งเสีย พยายามให้เราได้เล่าเรียนให้ได้มากที่สุด เพื่ออนาคตของลูกนั่นเอง เพื่อความรุ่งเรืองสดใสของลูก เมื่อโตเรากลับบ้านผิดเวลา แม่จะกระวนกระวายใจยิ่งนัก ยามเราหกล้ม ใครเล่าที่เข้ามาปลอบรับขวัญ ก็แม่ไม่ใช่หรือ คังเช่นตัวอย่างกลอนต่อไปนี้

Who man to help me I fell

And would some Pretty story tell

A kiss the place to make it well elly mother

เมื่อล้นกลิ้งไครหนอวังเข้าหาช่วย
แล้วปลอบด้วยนิทานกล่อมขวัญให้
หรือจูบที่เจ็บช้ำหัดบ่คบเข้าไป
ผู้นั้นใช้รักแท้แม่ตนเอง

(จากคำแปล ของ พระราชธรรมนิเวศน์)

อันความรักของแม่ที่มีต่อลูกนั้น เกิดขึ้นกับคนทุกชั้นวรรณะ ทุกชาติทุกภาษา ถึงแม่แม่จะมีลูกสักกี่คน แม่ก็กักพันเลี้ยงลูกได้ทุกคน แต่ลูกหลายคนนั้นซิกลับจะเลี้ยงแม่เพียงคนเดียวไม่ได้ ยามใดที่ฉันทำผิด แม่จะว่ากล่าวตักเตือนและสั่งสอนสิ่งที่ถูกต้องให้ ฉันรู้สึกอบอุ่นใจยิ่งนักเมื่ออยู่ใกล้แม่ ไม่เคยนึกหวั่นภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเชื่อว่าแม่จะต้องคอยคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายให้แก่ฉัน แม้แต่ชีวิตของแม่ แม่ก็ยอมสละแทนลูกได้ อันความรักของแม่ฉันรู้สึกซาบซึ้งประทับใจสุดจะเอ่ยอ้างเปรียบเทียบกับสิ่งใด แม้ว่าเราเติบโตไปจะต้องมีครอบครัว จะต้องแต่งงานมีสามีภรรยาไป แต่ความรักเช่นนั้นก็ยังไม่วางใจยิ่งย่นเท่าความรักของแม่ ความรักฉันท์สามีภรรยาย่อมมีโอกาสแตกสลายลงได้ในวันใดวันหนึ่ง หากมีการขัดใจกันขึ้น แต่ความรักของแม่ที่มีต่อลูกไม่มีวันจืดจาง ไม่ว่าลูกจะเป็นอย่างไร ยากจะมีจนเพียงใด แม่ก็ยังรักและตัดลูกไม่ขาดอยู่เสมอ

อันพระคุณของแม่นี้ช่างมากมายสุดสุดคดีได้ ฉันคิดว่า แม่ฉันจะไม่ใช้ผู้ชาย ไม่สามารถทดแทนบุญคุณโดยการบวชให้แม่ได้ แต่ฉันก็จะแสดงความกตัญญูโดยทางอื่น ฉันจะพยายามเรียนหนังสือ จะขยันหมั่นเพียร เพื่ออนาคตในภายหน้า แล้วเมื่อฉันมีเงินเดือน มีอาชีพ ฉันจะได้เป็นผู้เลี้ยงแม่บ้าง แม่จะได้พักผ่อน ฉันขอเทิดทูนแม่ไว้เป็นหนึ่งในดวงใจเหนือสิ่งอื่นใด

ข้อความเหล่านี้คือเรียงความของฉันเมื่อเดือนที่แล้ว เมื่อฉันยังสมบูรณ์พูนสุข ยังมีแม่อยู่เคียงคู่เป็นร่มไทรอันอบอุ่น ยังได้รับยิ้มรับสัมผัสแผ่วเบานุ่มนวลอบอุ่นจาก

แม่ แต่มาบัดนี้... เพียง ๓๐ วันต่อมาฉันก็กลายเป็นเด็กกำพร้า ปราศจากแม่เสียแล้ว
แม่หนีฉันไปพักผ่อนโดยแท้จริง ไปอย่างไม่มีวันกลับ อนิจจา แม่ไม่ยอมให้โอกาส
ลูกได้เลี้ยงตบสนองแม่บ้างเลย ลูกมีโอกาสดอบสนองคุณแม่ได้น้อย กว่าลูกจะได้
ตบสนองคุณแม่ แม่ก็จากลูกไปเสียแล้ว ลูกนี้จะมีโอกาสตบสนองคุณแม่อีกครั้งก็คือ
แผ่อุทิศส่วนบุญกุศลไปให้แม่ แม่จำ แม่อยู่ที่ไหน ขอแม่จงรับรู้ไว้ด้วยว่า ลูกรัก
เคารพ แลเทิดทูนแม่มากเพียงใด ลูกขออธิษฐานว่า เกิดชาติใดขอให้ลูกได้เกิดเป็น
ลูกของแม่ตลอดไป ลูกขอกล่าวด้วยความเคารพรักแม่อย่างสูงว่า

แ ต่ คุ ณ แม่ ตั ว ย ค ว ง ใจ

ลูกเสือ

..... J. R. C.

คำว่า “ลูกเสือ” มาจากภาษาอังกฤษว่า “SCOUT” ซึ่งท่านลอร์ด โรเบิร์ต
บาร์เดน เพาเวล เป็นผู้ให้กำเนิดนั้น อักษรแต่ละตัวซึ่งนำมารวมกันนั้น ต่างก็มี
ความหมายทุกตัว

- S - Sincerity - ความจริงใจ, ความซื่อสัตย์
- C - Courtesy - ความสุภาพอ่อนโยน
- O - Obedience - ความเชื่อฟัง
- U - Unity - ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
- T - Thrift - ความมัธยัสถ์

ดังนั้นเมื่อรวมความแล้วคำว่า “ลูกเสือ” หรือ “SCOUT” ก็มีความหมาย
อย่างลึกซึ้งว่า ลูกเสือคือผู้ที่มีความซื่อสัตย์ เต็มไปด้วยความจริงใจ สุภาพอ่อนโยน
มีความเชื่อฟังผู้ใหญ่ มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และเป็นผู้ที่มีความมัธยัสถ์

ฉะนั้น ลูกเสือทุกคนจึงควรประพฤติ ปฏิบัติตนให้เหมาะสมตามความหมายอัน
งดงามของลูกเสือด้วย.

คำแล้ว

เพลงยอดนิยมประจำเทอม

โดย..... สาคิต

เทพสตรีที่รัก

คืนนี้อากาศช่างอบอุ่นเสียจริง ๆ เติมนให้เรารู้ว่าฝนจะตกลงมาในไม่ช้าแล้ว ฝน
นั้นคงจะเป็นฝนสง่า เป็นฝนครั้งสุดท้ายที่จะมีและ....ต่อจากนั้นก็เริ่มเข้าเขตฤดูหนาว....

คำแล้วในฤดูหนาว

พอย่างเข้าเขตหน้าหนาว ลมหนาวก็โชยพัดกระหน่ำ สายลมเอื่อยมาในเวลาค่ำ

(ฮัม) คำสั้นกว่าทุกวัน

น้ำค้างพร่างพรमลมเย็นสั่นเคลิ้ม หนาวไอ้ออกเอ๋ยหนาวจวนสิ้น เสียงเรไรร้อง
ก้องสนั่น (ฮัม) ทำให้ฉันเป็นสุขใจ

เสียงเพลงคำแล้วคำแล้วคำแล้ว ดังแว่วมาแต่ไกล นีไครนะไคร (ฮัม) ช่าง
ประคิษฐ์คิดเพลงคำ คำ

หนาวลมยิ่งทำให้ใจหนึ่ง คิดถึงแต่รักที่หวานฉ่ำ หารักอื่นใดไหนจะหวานล้ำ

(ฮัม) คำเท่ารักเราไม่มี

สวนลุมพินีดินที่เคยไป เขาดินดินไกลก่อนนี้เคยขึ้น เคียวนี้ห่างไกลเห็นแล้ว

ชมขึ้น (ฮัม) ไม่ชวนขึ้นเหมือนก่อนนั้น

นภาสะอาดคฤศตใส ฉันรักจับใจสะอาดนั้นนั้น หนาวลมเยือกเย็นนั้นทำให้สิ้น

(ฮัม) จิตใจฉันเลื่อนลอยไป

เสียงเพลงคำแล้วคำแล้วคำแล้ว ดังแว่วมาแต่ไกล คิดเตือนหัวใจ (ฮัม) ให้

คณิงยามคำ คำ

คิดถึงร่วมทางเคยเที่ยวด้วยอัน ทุกคืนก่อนนั้นหวานชื่นฉ่ำ ทุกที่ที่ไปหัวใจ

ยังจำ (ฮัม) ไม่ลืมคำที่เคยฝากกัน.

.....เริ่มแล้วสินะ.... เสียงคำรามอย่างกึกก้อง.... ของท้องฟ้าเบื้องบน และการ
กระพือโหมอย่างรุนแรงของลมพายุเบื้องล่าง.....และแล้ว.....ฝนก็เริ่มเทลงมา ฉันทัน
นอนชดตัวอยู่ในผ้าห่มผืนใหญ่ด้วยความหนาว มันหนาวทั้งกายและใจ เมื่อแนบหน้า
ลงกับหมอนก็ได้แต่กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของเธอ พลันหูก็แว่นยินเสียง

ฝากหมอน

คืนวันนี้ ถ้าพี่นอน หนุนหมอนน้อย

ใจคงคล้อยคิดถึงน้องเจ้าของหมอน

รอยแก้มน้มนมเชยน้องเคยนอน

หนาวหรือร้อนหมอนคงเอื้ออุ่นเจือจุน

น้องเคลียแก้ม เกลือกไว้ ก่อนให้พี่

ซักกราบที่กลางหมอน เคยนอนหนุน

ยามที่แนบหน้านอน หมอนละมุน

จงหอมกรุ่น แก้มและกราบ กำซาบทรวง

เพลงย่อมเตือนให้นึกถึงความหลังความรัก นึกถึงกาลเวลาและสถานที่ ตลอดจน
จนคนที่เรารัก และยิ่งผู้นั้น ดวงใจแห่งเราแล้ว เพลงย่อมมีอาถรรพ์ พอที่จะทำให้นึก
ต้องระทมเมื่อจะจากไกล.....

รั้วแดงกำแพงเหลือง

ในรั้วแดงกำแพงเหลือง

เหมือนคังเมืองของเราแนบเนาว์ดวงใจ

แหล่งนี้มีพระคุณยิ่งใหญ่

สร้างรั้วกำแพงไทยสองเรารักใคร่บูชา

มีชวานราชค้ำเนินนี้

ทุกถิ่นที่มีมิวันลืมแรมตา

เราทุกคนซึ่งในคุณค่า

สร้างสรรปวงเทวา

แข็งแกร่งแกร่งกล้าเกินใคร

จากไปหรือยังอยู่ไม่รู้ลืมได้

สุดแสนอาลัย ถึงทั่วไกลแต่ใจสัมพันธ์

เคยขอพรให้วอนการวะ

พระปิยะมหาราชเจ้าทั่วกัน

ในรั้วแดงกำแพงเหลืองกัน

ศึกษามานานวันขอระลึกมันไม่ลืม

และ.....บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่ฉันต้องจากไป.....จากเทพสตรีผู้เป็นสุดที่รัก.....
จากรั้ว กรมท่า-เขียว ที่เราทั้งสองเคยอยู่ร่วมกันมา อา.....ไม่ว่าฉันจะอยู่ไกลสักเพียง
ไหน.....สาริต คนนี้จะไม่มีวันลืมถิ่นที่เคยศึกษา.....และแม่ยอดชีวิต.....เทพสตรี....

เมื่อเราจะจากกันฉันยิ่งแว่วเสียงกระซิบของเธอ สาริต.....ที่รัก.....
ถิ่นกรมท่า-เขียวนี้ จะเป็นความหลังอันตรึงใจของเรา ไม่ว่าเราทั้งสองจะลืมมิได้เป็น
อันขาด เทพสตรีที่รัก.....ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร ฉันจะขอคิดถึงเธอ
คนเดียว และมั่นใจว่าคงไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงความรักที่เรามีต่อฉัน ทุกครั้งที่หลับ
ตา ฉันจะขอฝันถึงเธอ.....

ฝากใจฉัน

ก่อนเคยพบหน้า ขึ้นคราซึกใกล้

แต่ต้องจำไกลทั้งใจครวญ

ตั้งกรรมนั้นแกล้ง จำแห่งรักถ้วน

อกเอ๋ยใจหวน คิถยั้งครวญครุ่นตรม

รำวรมย์เหมือนคมมีศบาค

กริดใจน้องขาดหวาดใจไกลชม

ห้วงเกินฝัน กลืนใจข่ม

รอยซิคชม ก่อนรมย์ขึ้นใจ

สุดตาฟ้ากว้าง สุดทางรักเศร้า

สุดไกลเกินเหงา เหงาอาลัย

ฝากใจน้องอยู่ ขึ้นชูซึกใกล้

เก็บใจพี่ ไว้ ไว้ เมื่อวันกลับมา

ร่างกาย มีหลายขวัญใกล้
 มอบใจไว้ให้คู่ใจพี่ยา
 ฝากใจฝันกันคิดว่า
 ยามนิทรา พี่มาเสมอ.

สรุปข่าวกีฬาในรอบปี

สายที่ ๑	สีฟ้า	ชื่อ พลาคิตย์	ประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ	หัวหน้าสาย
			เปรมกมล ชาติทองคำ	รองหัวหน้าสาย
สายที่ ๒	สีเหลือง	ชื่อ อินทนนท์	สฤกษ์พงษ์ โกมุทานนท์	หัวหน้าสาย
			อมรรัตน์ ตันวิวัฒน์	รองหัวหน้าสาย
สายที่ ๓	สีแสด	ชื่อ อริฬาย	วรชัย จักโรภาสพิสัย	หัวหน้าสาย
			จรัสศรี เปี่ยมรำลึก	รองหัวหน้าสาย

การแข่งขันเริ่มวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ สิ้นสุดวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งได้มีการแข่งขันกรีฑา และทำพิธีปิดการแข่งขันกีฬาประจำปีการศึกษา ๒๕๑๑

ผลการแข่งขันกีฬา

บาสเกตบอล	ชาย	สาย ๓	ชนะเลิศ
		„ ๑	รองชนะเลิศ
	หญิง	„ ๓	ชนะเลิศ
		„ ๒	รองชนะเลิศ
แฮนด์บอล	ชาย	„ ๓	ชนะเลิศ
		„ ๑	รองชนะเลิศ
	หญิง	„ ๓	ชนะเลิศ
		„ ๑	รองชนะเลิศ
ฟุตบอล	ชาย	„ ๑	ชนะเลิศ
		„ ๓	รองชนะเลิศ

(อ่านต่อหน้า ๓๔)

เพลงเพลง

โดย..... JIM

สวัสดีครับ พบกันอีกครั้งในฉบับนี้ และเป็นฉบับสุดท้ายในรอบปีการศึกษา ๒๕๑๑ เพลงที่ผมจะเสนอให้แกพี่และน้อง ๆ ในคราวนี้เป็นเพลงที่ได้รับความนิยมพอสมควร

BLUESTARS

When thing go wrong
And there's no more around to here
I look at your stars of blue
And my trouble disappear
Blue star When I'm blue
All to do is look at you
For I seem to fine a place of mind
And I never get lonely
When you chine from afar
With you up there
I don't dare to have a care
For I want to show that you grow
Let me know that you know
That I'm not blue, blue star.

YESTERDAY

.....The Beatles

Yesterday all my trouble seem so
far away
Now it looks as though they're here
to stay
Oh I believe in yesterday
Suddenly I not half a man I use to be
There's a shadow hangin over me
Oh yesterday came suddenly
Why she had to go
I don't they know, she wouldn't say
I said something wrong
Now I long for yerterday
yesterday, love was such an easy
game to play
Now I need a place to hide away
Oh I believe in yesterday.

(Repeat from * verse)

IT MUST BE HIM

..... Vikki Carr

I tell my self what's done is done
I tell myself don't be a fool
Play the field, have a lot of fun
It's easy when you plan it cool
I tell myself, don't be a chump
Who cares, let him stay away
That what the phone rings and
I jump
And as I grab the phone I play
Let it please be him, oh, dear got it
must be him
It must be him or I shall die, or I
shall die
Oh, hello, hello, my dear god it must
be him
But it's not him and then I die, that
when I die
After awhile, I'm my self again
He'll never hurt me anymore
I'm not a puppet else someday
That's when the phone ring and once
again I start to play
* Let it please be him, oh, dear god it
must be him, it must be him, or I
shall die, or I shall die

Oh' hello, my dear god, it must
be him

But it's not him, and then I die
again I die.

BORN FREE

..... Matt Monro

Born free, as free as the wind blows
As free as the grass grown
Born free to follow your heart
Live free and beauty surrounds you
The words still around you
The world still around you
Each time you look at the star
Stay free, when there's no walls
divide you
You're free as a rolling tide
So there's no need to hide
Born free and life is worth living
But only worth living
Dause you're born free.

ไทม์ไทย

..... พิลลภา ทวีพฤษ์สกุล

การที่ผู้เขียนได้เขียนเรื่อง^{๕๕}นี้ขึ้นมาคิดว่าคงจะมีประโยชน์
ต่อผู้อ่านได้บ้างพอควร ไซ้ว่าผู้เขียนจะมีความความสามารถผลิต
ผ้าไหมไทยออกมาได้เองหรือก็เปล่า แต่อาศัยที่ว่าผู้เขียนมีความ
สนใจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมของไทย ซึ่งในบางเวลาผู้เขียนก็
ได้รับความรู้จากการอ่านหนังสือบ้าง จากของจริงที่เขานำมา
แสดงให้เห็นบ้าง จึงสามารถประติตประต้อออกมาเป็นเรื่องราวได้

ในปัจจุบัน อุตสาหกรรมไหมไทยของเราแพร่หลายอย่างรวดเร็วจนกระทั่งกลายเป็นสินค้าออกนอกประเทศ และได้รับความนิยมจากชาวต่างประเทศเป็นอันมาก ผู้เขียนขอเชิญผู้อ่านทุกท่านติดตามอ่านต่อไปเถิดว่า ไหมไทยของเราได้มาจากไหน

ไหมเป็นสัตว์จำพวกแมลงอยู่ใน ไฟล์ดัม อาร์โทโปด้า คลาส อินเซกต้า มนุษย์ได้ใช้รังของมันมาประดิษฐ์เป็นเครื่องนุ่งห่มประดับกาย ก่อนพุทธกาล ๒๐๐๐ ปี ประเทศจีนได้รู้จักการเลี้ยงไหมและนำใยของมันมาทอเป็นเครื่องนุ่งห่ม จนกระทั่งปัจจุบันการเลี้ยงไหมนับว่าเป็นอุตสาหกรรมอย่างหนึ่งในครอบครัวของชาวไทย ซึ่งทำกันในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกือบทุกจังหวัด ทางภาคเหนือบางจังหวัด

รูปร่างลักษณะและการเจริญเติบโต

ตัวไหมเมื่อออกจากไข่จะเป็นตัวหนอนเล็ก ๆ สีฟ้าหม่น มันจะมีการลอกคราบ ๔ ครั้ง การเจริญเติบโตของมันแบ่งเป็น ๕ วัย วัยแรกอายุประมาณ ๑๔ วัน วัยที่สองประมาณ ๑๘ วัน วัยที่สามประมาณ ๒๒ วัน วัยที่สี่ประมาณ ๒๗ วัน และวัยที่ห้าประมาณ ๓๔ วัน ต่อจากนี้ตัวหนอนจะโตเต็มที่ จะเข้าทำรังชักใยหุ้มรอบตัว ระยะเวลาที่ชักใยประมาณ ๒ วัน ขณะที่มันจะชักใยต่อมไหมที่มีอยู่ในตัวของมันจะทำให้ตัวไหมหดตัว และกลายเป็นตัวคักแค้อยู่ในรังต่อมาประมาณ ๑๐ วัน มันจะเจาะ

รังออกมา กลายเป็นตัวผีเสื้อไหมตัวยาวประมาณ ๒ ๑/๒ ซม. ส่วนกว้างของปีกทั้งสองข้างประมาณ ๔ ซม. ผีเสื้อไหมเป็นพวกผีเสื้อกลางคืนตัวสีขาวมีขนเต็มตามตัวของมัน

ความเป็นอยู่และวิธีเลี้ยง

ไข่ของตัวไหมเรียกว่า ฟองไหม เป็นสีนวลราว ๑๐ วัน จะฟักเป็นตัว ทางภาคอีสานเรียกว่าตัวม้วนการนอนของตัวไหมแต่ละครั้งมันจะออกดื่บครั้งที่หนึ่ง ระยะการนอนของมันจะมี ๔ ครั้ง การนอนระยะหนึ่งจะกินเวลาประมาณ ๓๐ ซม. ในระยะของการนอนครั้งที่ ๓ มันจะไม่กินอาหาร เมื่อตัวไหมลอกคราบครั้งสุดท้ายประมาณ ๕ วัน ตัวของมันจะมีสีเหลืองเรื่อ ๆ และจะเข้าทำรัง ตอนนั้นมันจะไม่กินอาหาร มันจะคลานไปเกาะขอบกระตังและถ่ายของเสียออกหมดจนคุตัวใส ตอนนั้นมันจะชูศีรษะและมีใยไหมออกมาจากปาก ถ้าเราเห็นตัวไหมมีอาการเช่นนี้ ก็ให้เก็บตัวไหมใส่จ่อ (จ่อ คือภาชนะคล้ายกระตัง สานด้วยไม้ไผ่ เป็นที่สำหรับให้ตัวไหมแก่เกาะทำรัง) เพื่อให้ชักใยทำรัง วิธีเก็บใส่จ่อต้องวางให้กระจายกันออกไป เพราะถ้าวางรวม ๆ กันมันจะทำรังแฝก รังที่ได้จะไม่สวย

ภูมิอากาศและสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการเลี้ยงตัวไหม

ดินฟ้าอากาศที่เหมาะสมแก่การเลี้ยงตัวไหม จะต้องขึ้นอยู่กับการปลุกต้นหม่อนด้วยว่าจะได้ผลหรือเปล่า อากาศที่พอเหมาะ คือ ไม่หนาวหรือร้อนจนเกินไป ต้นหม่อนจึงจะขึ้นได้งอกงามและตัวไหมก็เจริญรวดเร็ว ภูมิอากาศที่นับว่าพอเหมาะสำหรับเลี้ยงตัวไหมนั้น คือ ประเทศที่อยู่ในทวีปเอเชีย เช่น จีน ญี่ปุ่น ไทย สำหรับอากาศของประเทศไทยเราในปีหนึ่งอาจเลี้ยงไหมได้มากกว่าประเทศอื่น เช่น ญี่ปุ่น เป็นต้น เพราะประเทศไทยมีอากาศเหมาะสมแก่การเลี้ยงไหมเป็นอย่างมาก สถานที่ที่เหมาะสมแก่การเลี้ยงไหม ควรมีห้องสำหรับเลี้ยงโดยเฉพาะเป็นห้องโปร่ง ให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก ตัวไหมไม่ชอบอากาศที่ชื้น และต้องระวังไม่ให้แดดจัส่องเข้าไปในห้อง นอกจากนี้เรายังต้องคอยป้องกันแมลง และสัตว์ต่าง ๆ ที่จะเข้าไปทำอันตรายแก่ตัวไหม

อาหาร อาหารของตัวไหมคือ **ใบหม่อน** ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้สด แต่ไม่เปียกน้ำ หรืออาจจะเก็บอัดไว้แน่นจนเกิดความชื้น จำนวนใบหม่อนที่ให้กินครั้งหนึ่ง ๆ จะต้องไม่ให้ไม่น้อยเกินไปจนไม่พอกัน หรือจะต้องไม่มากเกินไปจนกินไม่หมด เพราะจะทำให้ตัวไหมเติบโตไม่เท่ากัน หรือบางครั้งอาจตายได้ ข้อสำคัญเวลาตัวไหมนอน อย่าให้กินเป็นอันขาด วันหนึ่ง ๆ ควรให้ตัวไหมกินใบหม่อนประมาณ ๕ ครั้ง ถ้าเป็นตัวไหมที่ฟักออกใหม่ ๆ ก็ให้กินใบหม่อนชนิดที่อ่อนที่สุด และหันให้เป็นชั้นละเอียด เมื่อไหมตัวโตโตก็ให้กินใบแก่ได้ตามลำดับ

การย่างไหม สาวเส้นไหม และการกรอไหม

ครั้งแรกต้องย่างรังก่อน เพื่อให้ตัวผีเสื้อไหมตายก่อนที่มันจะเจาะรังไหมออกมา และทำให้เส้นไหมขาด วิธีฆ่าผีเสื้อไหมที่นิยมกันก็คือ ใช้ยางคิ้วไอน้ำร้อนประมาณ ๒-๓ ซม. มันจะตาย รังไหมที่ย่างแล้วจะต้องเก็บไว้ในที่ที่ไม่อบชื้น และต้องระวังไม่ให้แมลงเข้าไปทำอันตรายได้ ต่อจากนั้นก็เป็นการสาวเส้นไหม โดยต้มน้ำให้เดือด แล้วแยกรังไหมชนิดที่ เลว ออกเป็นพวก ๆ แล้วนำไปต้ม พอได้ที่แล้ว โดยคู่ได้จากการใช้มือจับรังไหม ถ้าเหนียวติดมือก็ใช้ได้ ใช้ไม่สำหรับชะรังไหมเขี่ยเงื่อนไหมรวมกันแล้วร้อยเส้นไหมเข้าไปในลูกรอกสาวใยไหม โดยสาวใยชั้นนอกออกเสียก่อน แล้วจึงสาวเป็นไหมทับ เมื่อสาวเป็นเส้นแล้ว จึงเอาไหมนั้นขึ้นในเครื่องปั่นเพื่อทำเป็นเชือก ๆ การสาวใยไหมที่เป็นปุ๋ยข้างนอก จะมีราคาถูกกว่าอย่างอื่น แต่ถ้าสาวรวมกัน คือสาวหมดทั้งรังจะมีราคาสูงกว่า ถ้าสาวแต่รังไม่รวมปุ๋ยจะได้ไหมที่มีคุณภาพดี ราคาแพงที่สุด

ต่อไปก็นำเส้นไหมสอดเข้าไปในเครื่องกรอไหม เมื่อกรอเสร็จแล้วต้องนำมาทำเป็นเชือก ๆ เพื่อจะได้ทอเป็นผืนผ้า แต่ก่อนทอจะต้องฟอกไหมก่อนเพื่อให้ขาว การฟอกใช้น้ำผสมโซดาซักผ้ากับสบู่ เมื่อฟอกไหมเสร็จแล้วก็นำมาย้อมสีต่าง ๆ ตามใจชอบไหมที่ย้อมจะต้องนำผึ่งแดดให้แห้ง แล้วนำมาปั่นเพื่อทำให้เส้นไหมเรียบพันหลดไว้ แล้วจึงนำเข้าเครื่องทอ ส่วนมากใช้ทอด้วยกี่กระตุกตามแบบพื้นเมือง ถ้าต้องการให้ผ้าหนาใช้ด้ายยืนพัน ๒ หรือ ๓ เส้นควบกัน ถ้าต้องการให้ผ้าบางก็ใช้ด้ายเส้นเดียว

ปัจจุบัน ไหมไทยกำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศของเราเอง และต่างประเทศ เพราะไหมไทยของเราคุณภาพยอดเยี่ยม สีสวยสด มีทั้งผ้าไหมสีพื้น และพิมพ์ดอก เนื้อผ้าดูเป็นมัน และทนทาน ถึงแม้จะมีประเทศบางประเทศที่ต้องการ ทำเลียนแบบ แต่คุณภาพก็สู้ไหมไทยของประเทศไทยเราไม่ได้เลย

สรุปข่าวกิตาในรอบปี

● ต่อจากหน้า ๒๘

บึงปอง	ชายเล็ก	สาย ๓	ชนะเลิศ	หญิงเล็ก	สาย ๒	ชนะเลิศ
		„ ๑	รองชนะเลิศ		„ ๑	รองชนะเลิศ
ชายกลาง		„ ๑	ชนะเลิศ	หญิงกลาง	„ ๒	ชนะเลิศ
		„ ๒	รองชนะเลิศ		„ ๓	รองชนะเลิศ
ชายใหญ่		„ ๑	ชนะเลิศ	หญิงใหญ่	„ ๒	ชนะเลิศ
		„ ๒	รองชนะเลิศ		„ ๑	รองชนะเลิศ

คะแนนรวมกีฬา

สาย ๑	ได้คะแนนรวม	๒๖	คะแนน
„ ๒	„	๑๙	„
„ ๓	„	๒๕	„
โดยคิดคะแนน	ชนะได้	๒	„
	เสมอ	๑	„
	แพ้	ไม่ได้	„

คะแนนรวมกรีฑา

สาย ๑	ได้คะแนนรวม	๒๔	คะแนน
„ ๒	„	๑๕	„
„ ๓	„	๑๘	„
โดยคิดคะแนน	ที่ ๑ ได้	๒	„
	๒ „	๑	„
	๓	ไม่ได้	„

อนุทินข้างถนน

ทามกลางแสงอาทิตย์ที่แผดเผาลงมาอย่างไม่ปรานีในเที่ยงวันนี้ เรายังคง
ต้องเดินไปให้ถึงจุดหมาย ณ ที่ใดที่หนึ่งให้ได้ .....สมุดปกอ่อนสีชมพู ส่อง
ประกายสกุดตาเราเข้าอย่างแรง เราคอที่จะหีบขึ้นมากุไม่ได้ ใครหนอทำทกหล่นไว้ที่นี้
ข้างทางรูดอนุทินเล่มนี้เสียจริง ๆ...น่ารักเหลือเกิน.....

วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๐ วรรณจำได้ว่าวันนี้เป็นวันที่
วรรณจะลืมไม่ได้ อะไรนะหรือ..... หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ชัย
เข้าพิธีแต่งงานกับสาวสังคมชื่อดัง ตอนนั้นภวังค์ของวรรณคุกรุ่น
สับสนไปหมด วรรณปวดร้าวอย่างที่สุด แล้ววรรณก็มารู้สึกตัวอีก
ครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาล.... วรรณอยากจะให้โลกหมุนกลับ....อดีต....
๒ ปี ที่เรารู้จักกัน มันเป็นระยะเวลาเพียงพอสำหรับเราจะเข้าใจกัน
ชัยเคยปลอบประโลมวรรณ เมื่อวรรณรู้ตัวว่าทำอะไรผิดไป ชัย
ชอบทำหน้าที่เศร้า และประกายตาของชัยที่จ้องมองวรรณ วรรณ
รู้สึกวาบวามในใจอย่างบอกไม่ถูก วรรณรู้สึกตัววรรณว่ารู้จักชัย
เกินเพื่อนคนหนึ่งเสียแล้ว และชัยก็เป็นอย่างนี้มีใช้หรือ วรรณยัง
ไต่ย็นคำพูดของชัยก็ก้องอยู่ในโสตประสาทเสมอ “วรรณจะ ใน
ชั่วชีวิตนี้ ชัยเห็นจะขาดวรรณไม่ได้แน่ ชัยรักวรรณมาก” ช่วง
เวลานั้นวรรณมีความรู้สึกชนิดที่ไม่เคยประสบมาก่อน วรรณหนึ่ง
มองดูตัวชัย และรู้สึกว่าตัววรรณอบอุ่นขึ้นอย่างประหลาด เรามัก
จะเที่ยวสนุกสนานด้วยกัน บางครั้งชัยแกล้งวรรณ วรรณต้องวิ่ง
ไล่จับชัย บางครั้งชัยก็ร้องเพลงที่วรรณชอบ วรรณบอกกับตัวเอง

ไม่ถูกเหมือนกันว่า วรรณรักชัยเข้าแล้ว รัก.....คำสั้น ๆ คำนี้ช่าง
มีความหมายเหลือเกิน วรรณมีความสุข ว่าเริง สดชื่น เมื่ออยู่
ใกล้ชัย ชัยก็รู้ไม่ใช่หรือว่าวรรณรักชัย แต่เพียงปีเดียวที่เรา
ต้องแยกกันเพื่อประกอบการทำงานมาหากัน ชัยก็ลืมวรรณเสียแล้ว
อะไรนะทำให้ชัยเปลี่ยนไปเช่นนี้ วรรณสุดที่จะหาคำตอบให้กับตัว
เองได้ โลกหนอโลก โลกที่เต็มไปด้วยลีลาที่โลดเต้นกระจัดกระเจิง
ไปตามจังหวะของกาลเวลา ตัวละครในโรงอันไพศาลแห่งนี้ ซึ่ง
ประสบแต่ทุกข์และสุขระคนกัน ไม่รู้จักจบเสียบ้างเลย..... เมื่อไร
หนอ.....ละครชุดนี้จะปิดฉากเสียที ใครเป็นผู้ลิขิตละครชุดนี้
วรรณอยากทำลายเสียจริง ๆ วรรณไม่อยากเห็นลีลาเหล่านี้ ลีลา
ที่กำลังโลดเต้นอยู่ในตัววรรณเอง ชีวิตคืออะไร..... คือละคร
หรือ วรรณเกลียด เกลียดละครฉากนี้ บางคนว่าชีวิตคือความฝัน
ถ้าเช่นนั้นละก็ความฝันของวรรณก็ช่างเป็นความฝันที่แสนจะทรมาน
เสียเหลือเกิน....

วรรณยังรักอยู่ วรรณไม่สามารถจะรักใคร่อื่นได้อีกแล้ว
เพราะดวงใจของวรรณมอบไว้ให้ชัยหมดสิ้นแล้ว

ชัย..... สุดที่รักของวรรณ วรรณจำเป็นต้องมาอยู่ใน
ที่ที่สับสนวุ่นวายอีก มาทนสภาพที่กดดันตัววรรณ วรรณอยากหนี
ไปให้พ้น ๆ อ่า.....ทำไมหนอ ชัยจึงจะรู้ว่า วรรณยังรักชัยอยู่
รักชัย..... แม้จะจากลีลาตัวละครตัวนั้นไปก็ตาม

รักชัยคนเดียว

วรรณภา

เราตลิ่งหนึ่งอิงเมื่ออ่านอนุทินเล่มนี้จบลง อะไรหรือ.....เราคือ วราชัย.....
ชัยที่รักวรรณอยู่ตลอดเวลา ทำไม....ทำไม.....เราถึงเก็บอนุทินเล่มนี้ พอดีเสียงจ้อแจ
อีกทีก็ของผู้คนทำให้เรารู้สึกตัว เราร่วงไปดู.....วรรณ.....

ว ร ร ณ ฎ ก ร ฎ ข น !!

ชีวิตเป็นเช่นไรฉันไม่ทวน
เพียงแค่นั้นละหนอฉันพอใจ
ขอให้ฉันแค่นั้นะที่รัก
ขอให้ฉันได้ฝันใฝ่ละมอ

เพียงแค่อยู่วันวันเป็นใช้ได้
เพียงแค่นี้มีสิทธิ์คิดถึงเธอ
โปรดอย่าหักห้ามสิทธิ์ความคิดเปลอ
ยารักเธอรักมัน.....ก่อนฉันตาย.
โดย... วราชัย

จอมขี้เหนียว

นายเหนียวเป็นคนขี้เหนียวที่สุดในตำบล ใคร ๆ ก็รู้จักแกดี แกมีลูกชายอยู่
คนหนึ่งชื่อ นายเจียว นายเจียวกับขี้เหนียวพอ ๆ กับพ่อของเขา

วันหนึ่งนายเจียวจัดงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้าน แต่ด้วยความขี้เหนียว แกจึงไป
จ้างช่างเขียน เขียนรูปไก่อบตัวหนึ่ง กำลังส่งควันฉุยที่เดียว แล้วเอาไปตั้งที่หัวโต๊ะ
แล้วเอาน้ำชิวเสิร์ฟประจำที่นั่งของแขกเหรื่อ

หลังจากที่บรรดาผู้มีเกียรติกลับไปด้วยความผิดหวัง นายเหนียวก็กลับจากธุระ
นอกบ้านพอดี

นายเหนียว : เออ วันนี้ ลูกเลี้ยงแขกด้วยอะไร เล่าให้พ่อฟังซิ

นายเจียว : (ยิ้มอย่างภาคภูมิใจก่อนตอบ) ผมเอารูปไก่ตัวนั้นกับชิวเลี้ยงแขกครับ

นายเหนียวได้ฟังก็โกรธจนหัวฟัดหัวเหวียง ต่ำลูกชายเสียงขรม "ทำไมของ
ไม่รู้จักประหยัดอาหาร เอาไก่ทั้งตัวได้ระอะ วาดแต่เพียงขาไก่ก็พอแล้วโว้ย"

โดย... ละมัย โพธิราช

ม้าเมืองไทย

วันหนึ่ง ข้าง ๆ สนามม้านางเล็ง ชายเลี้ยงม้าจูงม้าของตนไปออกกำลังตาม
ถนน ฝรั่งเศสชาวอเมริกันผู้หนึ่งเดินผ่านมา เห็นรูปร่างม้าอันที่ล้ำสันหน้าดู จึงเดินเข้าไป
ปราศรัยกับผู้เลี้ยง

ฝรั่ง : How many (ฮาวเมนนี่)

คนเลี้ยงม้า : (อีกอังกุณงแล้วทอบออกไป) "ม้าเมืองไทยห้าไม่เป็นหรอก ฮ่า ฮ่า..."

โดย.... ละมัย โพธิราช

จุดประสงค์ของโครงการอวกาศ

โดย..... มาดาม

ผลงานด้านอวกาศในปัจจุบันก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์เป็นอย่างมาก นับตั้งแต่ทำให้เราให้ทราบถึงความเป็นไปของระบบสุริยะ ทราบถึงการโคจรของดาวต่าง ๆ ลักษณะของดวงจันทร์และดวงดาวอื่น ๆ ดาวเทียมที่สหรัฐอเมริกาส่งไปโคจรอยู่เหนือมหาสมุทรแปซิฟิก ก็ทำประโยชน์ให้กับชาวโลกเป็นอย่างมาก เช่นทำให้เราสามารถส่งข่าวจากทวีปหนึ่งไปยังอีกทวีปหนึ่งได้โดยวิทยุและโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังสามารถบอกให้เราทราบว่าเมื่อใดจะเกิดลมไต้ฝุ่น ลมมรสุม และจะเกิดฝน ฝนบริเวณใด มีอาณาเขตเท่าใด นับว่ามีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่รัสเซียส่ง "สปุตนิก" ขึ้นไปในอวกาศเป็นครั้งแรกแล้ว สหรัฐอเมริกาและรัสเซียต่างก็ส่งยานอวกาศ ดาวเทียม ขึ้นไปในอวกาศอีกหลายครั้ง จนกระทั่งครั้งสุดท้ายสหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จในการส่งยานอวกาศ อพอลโล ๘ ซึ่งมีมนุษย์อวกาศสามคนคือ

๑. แฟรงค์ บอร์แมน
๒. เจมส์ โรเบต
๓. วิลเลียม แอนเคอร์

ขึ้นไปโคจรรอบดวงจันทร์เป็นผลสำเร็จ และถ่ายภาพพื้นผิวดวงจันทร์อย่างใกล้ชิด ส่งลงมายังโลก นับเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่สุดของ สหรัฐอเมริกา ในโครงการด้านอวกาศ

เขาส่งมนุษย์ไปดวงจันทร์เพื่ออะไรกัน ?

เราทราบแล้วว่าสหรัฐและรัสเซียส่งยานอวกาศไปดวงจันทร์ แต่เรายังไม่ทราบว่าเขาส่งไปทำไมกัน บางคนอาจเข้าใจว่าทั้งสองประเทศคงจะแย่งพื้นที่บนดวงจันทร์

ไว้เป็นของตน แต่มิได้เป็นดังที่คิดเลย การที่สหรัฐและรัสเซียพยายามที่จะส่งมนุษย์ไปดวงจันทร์ให้ได้ก่อนกันนั้น เป็นอิทธิพลทางจิตใจโดยที่ทั้งสองประเทศเป็นประเทศมหาอำนาจ จึงพยายามที่จะแข่งขันกันทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเมือง หรือทางด้านอวกาศ ตลอดจนแสนยานุภาพก็ตาม และการเดินทางไปดวงจันทร์ก็เหมือนกัน สหรัฐและรัสเซียพยายามสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับทางโลก ดังนั้นประเทศที่สามารถเอาชนะอีกประเทศหนึ่งโดยการนำมนุษย์ไปลงบนดวงจันทร์ได้ก่อน ย่อมได้รับผลประโยชน์ทางด้านจิตใจ คือมีความพยายามที่จะทดลองให้ก้าวหน้าไปอีก และจะได้ผลประโยชน์ในทางด้านการเมืองด้วย

ความมุ่งหมายที่จะไปดวงจันทร์ นั้น เป็นเป้าหมายที่มนุษย์พยายามจะเอาชนะมาหลายร้อยปีแล้ว มนุษย์มีสัญชาตญาณที่อยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็น และในเรื่องที่ทำทายความสามารถของคน ยิ่งเป็นเรื่องยากเท่าไรมนุษย์จะมีความพยายามมากยิ่งขึ้น ความปรารถนาที่จะไปดวงจันทร์นี้ เป็นความใฝ่ฝันของมนุษย์มานานแล้ว และความปรารถนานี้จะคงอยู่ตลอดไป จนกว่ามนุษย์จะไปถึงดวงจันทร์ได้ ดังนั้น จึงไม่มีทางที่มนุษย์จะทอดอยในเรื่องนี้จนกว่าจะรู้เรื่องของดวงจันทร์เป็นที่พอใจแล้วนั้นแหละ มนุษย์จึงจะหันไปสนใจสิ่งอื่นต่อไป

ความมุ่งหมายที่จะไปดวงจันทร์นี้ เป็นเป้าที่มนุษย์พยายามจะเอาชนะมาหลายร้อยปีแล้ว มนุษย์มีสัญชาตญาณที่จะอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่ไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็น และในเรื่องทำทายความสามารถของมนุษย์ ยิ่งเป็นเรื่องยากเท่าไรมนุษย์ก็ยิ่งมีความพยายามมากยิ่งขึ้น ความปรารถนาที่จะไปดวงจันทร์นี้ เป็นความใฝ่ฝันของมนุษย์มาช้านาน ความปรารถนานี้จะคงอยู่ตลอดไปจนกว่ามนุษย์จะไปถึงดวงจันทร์ได้ ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีทางทอดอยจนกว่าจะรู้เรื่องของดวงจันทร์เป็นที่พอใจแล้วนั้นแหละ มนุษย์จึงจะหันไปสนใจสิ่งอื่นต่อไป

อย่างไรก็ตามการแข่งขันไปดวงจันทร์นี้ ไม่ว่าประเทศใดจะประสบผลสำเร็จก่อนก็ตาม ควรถือว่าเป็นผลสำเร็จและความสามารถของมนุษย์ และน่าจะหวังต่อไปด้วยว่า ความรู้ใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับดวงจันทร์ และอวกาศซึ่งยังไม่พ้นความพยายามของมนุษย์ครั้ง

นี้ จะได้รับการเผยแพร่ เพื่อประโยชน์ทางวิชาการของโลกเพื่อส่วนรวม ประการสุดท้ายเมื่อความตึงเครียดของสหรัฐ และโซเวียตลดลงเราคงจะเห็นความพยายามร่วมกันมากกว่าการแข่งขันกัน เพื่อก่อประโยชน์แก่ชาวโลกและส่วนรวมต่อไป

สำหรับการที่จะไปลงบนดวงจันทร์นี้ นักวิทยาศาสตร์จะต้องทดสอบถึงความแน่นของพื้นผิวดวงจันทร์ว่าแน่นเพียงใด ยานอวกาศจะต้องมีน้ำหนักเท่าใด และจะต้องเลือกที่ลงบนดวงจันทร์ไว้ให้เหมาะสมด้วย ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของมนุษย์อวกาศที่โดยสารไปกับยานอวกาศนั้น ๆ ด้วย

เมื่อเราทราบถึงจุดประสงค์แล้ว เราควรทราบว่าเขาไปดวงจันทร์กันอย่างไร การที่จะไปดวงจันทร์มิใช่วางจรวดแล้วก็บรรจุยานอวกาศลงไปต่อแล้วก็ยิงขึ้นไปเลยได้ การที่จะส่งยานอวกาศขึ้นไปนี้ต้องคำนวณว่าระยะทางเท่าไร โลกมีความดึงดูดเท่าใด และจะต้องใช้จรวดมีแรงขับเคลื่อนเท่าใด จึงจะนำยานหลุดพ้นไปจากแรงดึงดูดของโลกไปยังดวงจันทร์จากการที่ได้ทดลองแล้วปรากฏว่า จะต้องใช้จรวดขับเคลื่อนถึงสามก่อนในการที่จะนำยานไปดวงจันทร์ได้ เมื่อยิงจรวดจากฐานปล่อยขึ้นได้สู่อวกาศไปถึงความสูงระยะหนึ่งจรวดก่อนที่หนึ่งหมดแรงขับเคลื่อนจะถูกสลัดทิ้ง จรวดก่อนที่สองจะทำหน้าที่ขับเคลื่อนต่อไปจนกระทั่งถึงความสูงอีกระยะหนึ่ง จรวดก่อนที่สองก็就会被สลัดทิ้ง จรวดก่อนที่สามจะนำยานอวกาศไปสู่ดวงจันทร์

หลังจากที่สหรัฐอเมริกาส่งยานอวกาศ "อพอลโล ๘" ขึ้นไปทำหน้าที่และกลับลงมาเป็นผลสำเร็จแล้ว ในปีหน้า (พ.ศ. ๒๕๑๓) สหรัฐอเมริกาจะส่งยานอวกาศ "อพอลโล ๑๑" ซึ่งมีมนุษย์โดยสารไปด้วย ไปลงบนดวงจันทร์ ถ้าหากสหรัฐประสบความสำเร็จ ความใฝ่ฝันของมนุษย์ก็คงจะสมความปรารถนาเป็นแน่ในครั้งนี้.

สรุปผลงานด้านอวกาศ

สหรัฐอเมริกา และรัสเซียส่งยานอวกาศทั้งมีมนุษย์และไม่มี ไปหลายสิบครั้ง ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้.-

ชนิด	สหรัฐ	รัสเซีย
๑. ยานอวกาศมีมนุษย์ ๑ คน	๑๘ ครั้ง	๑๐ ครั้ง
๒. ยานอวกาศที่มีมนุษย์เกินกว่า ๑ คน	๑๒ ,,	๒ ,,

๓. ชั่วโมงการบินของยานอวกาศ	๓,๒๑๕ ชม.	๖๒๙ ชม.
๔. นักบินอวกาศที่ขึ้นบินมาแล้ว	๓๒ คน	๑๓ คน
๕. การออกจากยานอวกาศไปว่ายในอวกาศ	๙ ครั้ง	๑ ครั้ง
๖. ระยะเวลาที่อยู่นอกยานอวกาศ	๑๒ ชม.	๑๐ นาที
๗. การต่อเชื่อมในยานอวกาศ	๑๒ ครั้ง	๓ ครั้ง
๘. การทดลองปรับยานอวกาศ	๑๒ ครั้ง	๑ ครั้ง
๙. การลอคในอวกาศ	๘ ครั้ง	๑ ครั้ง

ครั้งสุดท้ายนี้ สหรัฐได้ส่งยานอวกาศอพอลโล ๘ ขึ้นไปโคจรรอบดวงจันทร์ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ และกลับลงมาเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ใครเก่ง

ชาวรัสเซียกับชาวอเมริกันเถียงกัน

- รัสเซีย : พวกอ้อมมีเครื่องบินที่เล่นได้ทั้งใต้น้ำ บนบก และในอากาศด้วยรู้หรือเปล่า
- อเมริกัน : (เงิบ)
- รัสเซีย : แค่นี้ก็ยอมแพ้แล้วเห็นหรือยัง
- อเมริกัน : เปล่า ไม่ยอมแพ้หรอก แต่ว่ากลัวจะไม้เกินเหตุนะซี
- รัสเซีย : ทำไมถึงกลัวจะไม้ ที เราทำได้ ไม่เชื่อถามเด็กเลย
- อเมริกัน : อ้อ ต้องรู้แน่ละ เพราะว่าเป็นของเด็กเล่นนี่ยะ
- รัสเซีย : ! ? ! ?

นี่หรือ... คือหลักชัย

โดย..... ร. ฟ้าระ

ลูกรัก

เป็นครั้งแรกที่ลูกต้องจากพ่อเพียงไม่กี่ ช.ม. ให้หลังพ่อต้องเขียนจดหมายฉบับนี้ พังซี.... ลูกรัก ทั้ง ๆ ที่พ่อทราบดีว่าเจ้าจากไปคราวนี้ จากไปเรียนหนังสือ เพื่ออนาคตของตัวลูกเอง และชื่อเสียงวงศ์ตระกูล แต่เมื่อพ่อคิดว่าลูกไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ลูกเอ๋ย... พ่อไม่สบายใจหลายสิ่งหลายอย่าง พ่อรู้สึกสังหรณ์ใจหลายอย่างพิกล บอกไม่ถูก พ่อพยายามคิดไปในไม่ช้าลูกสุดที่รักก็ต้องกลับไปเยี่ยมพ่ออีกพร้อมด้วยสิ่งที่พ่อปรารถนา.....แต่หลาย ๆ อย่างทำให้พ่อต้องกังวล ?

ลูกคงไม่ทราบหรอกว่า พ่อได้อะไรจากกรุงเทพฯ พ่อสูญเสียอะไรบ้างที่กรุงเทพฯ ลูกรัก... พ่อรู้จักแม่เจ้าที่กรุงเทพฯ ต้องได้รับความทุกข์ทรมานที่กรุงเทพฯ พ่อเป็นคนบ้านนอก เป็นลูกชานา ไม่ใช่ผู้ที่มีตระกูล แต่พ่อก็พอใจ และแม่ของเจ้าเขาก็เข้าใจ พ่อเป็นคนมีกรรม กว่าจะได้แม่เจ้ามาเป็นคู่ชีวิต เลือดตาพ่อแทบกระเด็น เกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็เจ้าคุณตาของเจ้าเขาตามล่า แต่ลูกเอ๋ยแม่เจ้าเขาใจเด็ด ระหว่างมรดกมหาศาลกับพ่อ แม่ของเจ้าเลือกพ่อ เราต่างเอาชีวิตเข้าแลกกับแผ่นดินที่เจ้าเห็นอยู่ คือ หยดเลือดและเส้นชีวิตของพ่อ

เจ้าอย่าลืมว่า พ่ออนุญาตเจ้าไปเรียนที่กรุงเทพฯ เพราะต้องการให้เจ้ามีวิชาความรู้ติดตัว พ่อต้องการเห็นอนาคตและชีวิตของเจ้ารุ่งโรจน์ และต้องการให้เจ้ากลับไปหาพ่อพร้อมด้วยปริญญาบัตรอันเป็นธงชัยแห่งชีวิต อย่าเอาสิ่งอื่นไปฝากพ่อเป็นอัน

ขาด อย่าให้ความสวยและความสาวของเจ้าทำลายตัวเจ้าเอง ทำลาย
ความหวังของพ่อ

พ่อไม่ไ้รักแม่ของเจ้าเพราะความสวย แม่เจ้าเขาใจเพชร
ต่างหากที่ชนะใจพ่อได้ พ่อต้องเสียแม่ของเจ้าเพราะเจ้าคุณตาของ
เจ้าทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อมมี แม่ของเจ้าจบชีวิตไปกันานแล้ว
แต่ทุกสิ่งทุกอย่างยังฝังอยู่ในใจพ่ออยู่ตลอดมา พ่อต้องเสียทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่พ่อรัก แต่...ลูกเอ๋ย.....พ่อยังเหลือเจ้าอยู่.....เจ้าเท่านั้น
ที่พ่อเหลือเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่พ่อมมีอยู่ ลูกเป็นสมบัติอันมีค่ามหาศาลที่
สุดในชีวิตพ่อ ลูกเป็นเสมือนดวงใจดวงตาของพ่อ ฉะนั้นเจ้าอย่า
ทำลายพ่ออีกเลย จงทำความเพียร ขยันเรียนให้กว่าหลักชัยให้ได้
ให้พ่อชื่นชมเป็นสิ่งที่สุดท้าย พ่อต้องการเห็นอนาคตของเจ้ารุ่งโรจน์
ในทางที่ดี

พ่อรับจดหมายจากเจ้าพร้อมด้วย คำรายงานเกี่ยวกับผลเรียน
ตอบจดหมายพ่อบ่อย ๆ เพราะการเขียนจดหมายถึงพ่อไม่ต้องใช้
เวลามาก ไม่ต้องคิด การพูดความจริงไม่ต้องคิด

ท้ายที่สุดขอให้เจ้าระลึกว่า พ่อจำใจให้เจ้าจากไปเพื่อการ
ศึกษาเท่านั้น พ่อไม่ต้องการอย่างอื่น ระลึกถึงตัวเจ้าเองไว้ให้
มาก ๆ

รักเจ้ายิ่งกว่าชีวิต

จาก.....พ่อ

กราบเท้าคุณพ่ออย่างสูง

ลูกได้รับจดหมายจากคุณพ่อแล้ว และเข้าใจโดยตลอด และ
จะพยายามทำตามคำสั่งของพ่ออย่างเคร่งครัด โปรทวางใจในตัวลูก
เด็กค่ะ ลูกจะพยายามเรียน เรียนหนังสือ และคว้าเอาธงชัยแห่งชีวิต
ไปฝากพ่อให้ได้ เพียงแต่ขอเวลาให้ลูกเท่านั้น

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ลูกของพ่อ

การยังเคลื่อน..... เคลื่อนยังคล้อย..... ชีวิตน้อย ๆ..... คล้อยไปตามกาล.....
กาลเวลาผ่านไป ชีวิตก็ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไป.....เหมือนเสียงดนตรี บางทีก็เร่าร้อน
บางทีก็เยือกเย็นจับขั้วหัวใจ อะไรเล่าที่แน่นอนในโลก เห็นจะหาได้ยากเหลือเกิน

ดิน.....ฟ้า.....อากาศ..... ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนผันไปตามธรรมชาติ.....
เคี้ยวร้อน.....เคี้ยวหนาว.....ฉันทโน้นนั่นชีวิตมนุษย์ก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไป

ในกรุงเทพฯ ฯ ที่เต็มไปด้วยสิ่งยั่วเย้าใจนานาชนิด

ที่บ้านแสนสุข.....ป่าไม้เขียวชอุ่ม.....ฟรัวยอดโอนเอนไปตามลม ที่บางกอก
แสนสนุก.....เต็มไปด้วยป่าคอนกรีต ยืนตัวทำสายลม แสงแดด.....แข่งกระท้าง
ที่นั่น.....เต็มไปด้วยนกนานาชนิดบนยอดไม้.....ส่งเสียงร้องอย่างแสนสุข.....กระจุ่ม
กระจิม ที่นั่นเต็มไปด้วยมนุษย์ใต้หน้ากาก.....มีแต่หลอกลวงกัน

ที่นั่น.....สุข.....สดชื่น ปูราบไปด้วยความงามตามธรรมชาติ.....ที่โอนเอน
ไหวระริก ที่นั่น.....รอด.....เสแสร้ง.....แต่งเติม.....เน้นให้ตื่นตา ตื่นใจ

เด็กสาวน้อยผู้หลงชมสิ่งต่าง ๆ ที่พอกเอาไว้ เธอเป็นเด็กสาวที่ไร้เคียงสา เมื่อ
ตกมาอยู่ในวงล้อมที่เลิศเลอ และเป็นดาวดวงเด่นในวงสังคมนั้น ด้วยความสาวสวย
ของเธอ เธอได้รับแต่คำสรรเสริญเยินยอ ได้รับตำแหน่งสาวสวยคนหนึ่งในการประ
กวดขวัญในงานบอลล์ อะไรเล่าจะเกิดขึ้นกับเธอ เธอล้มธงชัยแห่งชีวิตที่รอคอย และ
แล้วเธอก็ตกลงไปในขุมทรก ที่ปากหลุมมีแต่สิ่งสวยงามเลอเลิศ หมกสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง
ในชีวิตของเธอ อะไรเล่าจะนำไปฝากคุณพ่อผู้เป็นที่รัก.....อะไรเล่า.....อะไรเล่า.....
ธงชัยแห่งชีวิต.....นี่หรือคือธงชัยแห่งชีวิต เธอกว่าผิดหลักเสียแล้ว.....ไร้อชีวิต มัน
เป็นความผิดของใคร.....? ใครแต่ง? นี่หรือวิถีชีวิต.....โลกเหวย.....เหวยโลก.....
เทวกา พระพรหม ยมทูต หรือว่าใคร.....ใครเป็นผู้ผลิต.....?

หญิงสาวนั่งประนมมือ.....เสียงแซ่.....หางปลากระเบนแหวกอากาศ..... เสียง
กรีกกรือกรือของหญิงสาว.....เงียบ?.....เงียบ?.....เงียบจริง ๆ ชั่วระยะหนึ่ง.....

และแล้วเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด.....เงียบ ?...เงียบ ?... เงียบอีกนั่นแหละ.....
อะไร....เกิดอะไรขึ้น ? ไม่มีใครทราบว่าอะไร.....?

แต่เมื่อคนพลุกพล่าน หลายคนช่วยกันประคองร่างของหญิงสาว เลือคอาบ
หน้าเป็นรอยถูกฟาดด้วยเช้.....สลบเหมือด เพิ่งฟื้น..... เธอขยับตัวเล็กน้อยในตาเต็ม
ไปด้วยความปวดร้าว

ชายหนึ่งนอนจมกองเลือด บินสู่วางอยู่ข้างหัว ดวงตาเบิกโพลง
บนโต๊ะใกล้ ๆ มีหนังสือเขียนด้วยลายมือยุ่ง ๆ อ่านพอได้เค้าว่า

“เราส่งลูกไปเรียนหนังสือ แต่ลูกกลับเอาความบักสีมาฝาก
.....เฮอะ.....ลูกรัก พ่อทนไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อทนมาเพื่อ
ลูก แต่แล้วลูกก็ล้มความตั้งใจของพ่อได้อย่างใจเย็น ลูกไม่เห็นใจ
พ่อบ้าง ที่ลูกทำไปพ่อเจ็บแค้นแค่ไหนลูกไม่รู้ พ่อไม่ใช่คนฉลาด
คนป่าเถื่อน ลูกรักอย่าโกรธพ่อ อย่าหาว่าพ่อป่าเถื่อน....ทารุณ.....
พ่อขอแลกเปลี่ยนความสุขของเจ้า ความหลงระเริงที่เจ้าทรงคิดว่า
มันดีแค่ไหน กับชีวิตของพ่อ สุขเด็กลูกรัก จงยินดีกับความมีเกียรติ
ในวงสังคม ขออย่าหัวเราะเย้ยหยันในความฉลาดของพ่อ และรับ
ไว้ด้วยว่า พ่อรักชีวิตตัวเองน้อยกว่าความหวังดีต่อเจ้า พ่อสุขที่จะ
ทนต่อไปได้ ในชีวิตของพ่อไม่ได้รับการตอบแทนที่ดั่งใจเลย พ่อ
ขอซดใช้ปากแผลบนใบหน้าของเจ้าด้วยชีวิต จงมีความสุขเถอะลูก

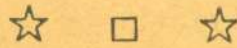
ตาก่อน.....ความรัก..... ถ้าที่.....ความระทม..... และลาแล้ววันจันทร์

ว. พระ

คติสอนใจจากโคลงกลอน

รวบรวมโดย..... ฐโปบล

- แม้นเราเรียนยากันและกัน
ไม่ซ้ำพลันก็จะพากันฉิบหาย
ระวังการยุงส่งร้าย
นั่นแหละเครื่องทำลายสามัคคี

(จากพระร่วง ร. ๖)

- มนุษย์นมีรักอยู่สองสถาน
บิดามารดาก็รักมักเป็นผล
ที่พึงหนงพึงได้แต่กายตน
เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา

(ของอิศรญาณภานิค)

- กลัวผีหลอกให้ ช่างมัน
กลัวแต่คนด้วยกัน หลอกล่อ
ผีหลอกสวดมนต์ปลัน พิณาศ หนีเอย
คนฉลาดคิดข้อย้อ สูดแท้จ้านง

(ของกรมหลวงประจักษ์ศิลปาคม)

- เมื่ออยากให้เพื่อน สรรเสริญ
ต้องอย่าเพลิดเพลินหลง คนฉลาด
คิดใดแต่เฟิ่นพูน โวมาก
ย่อมจะมีพลาดพลั้ง เพราะไร้ไ้ไร่ตรง

(จากดุสิตสมิต)

□ ทำดีไม่เลือกวัน
แต่ผูกไมตรี
ทำคุณอุทิศใน
ไรศัตรูปองมล้าง

ผู้ใด ใครเฮย
รอบข้าง
การชอบ ชรรมนา
กลับซ้อง สรรเสริญ

(จากพระราชนิพนธ์ ร. ๕)

□ ดูข้าดูเมื่อใช้
คูมิตรพงศารัก
คูเมื่อเมื่อใช้จัก
อาจจกรู้จิตไว้

งานหนัก
เมื่อไร
จวนชีพ
ว่าร้ายฤดี

(จากโลกนิติ คำโคลง)

ทางเดินของยักษ์

ชื่อที่ฟังคุ้นากลั้วนี้ อยู่บนเกาะไอร์แลนด์ ถิ่นกำเนิดของตระกูล อดีตประ-
ธานาธิบดี เคนเนดี ไกล ๆ กับปอร์ทส์ส ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของเกาะอังกฤษ มีหมู่
หินประหลาดกองเรียงรายอยู่ริมทะเล เป็นบริเวณกว้างขวางสุดสยาศา หินเหล่านี้เป็น
ทรงสี่เหลี่ยมบ้าง ทรงกลมบ้าง มีจำนวนรวมกันกว่าสี่แสนก้อน แต่ละก้อนกว้าง
ประมาณ ๒๐-๒๕ นิ้ว บางก้อนสูงถึง ๖๐ ฟุตก็มี

หินเหล่านี้วางเรียงรายอย่างมีระเบียบ คุคล้ายกับยักษ์ในสมัยโบราณเอามาวาง
ไว้เป็นทางเดินไปมา ผู้คนจึงขนานนามกันว่า "ทางเดินของยักษ์" นักธรณีวิทยา
กล่าวกันว่าหินเหล่านี้อยู่ในจำพวกหินชั้น อันอยู่ในลักษณะเป็นผลึกมาก่อน แล้ว
ค่อย ๆ สึกกร่อนโดยธรรมชาติ นานเข้าก็ปรากฏเป็นรูปร่างอันน่าอัศจรรย์ดังกล่าว
มาแล้วนี้.

อมรศักดิ์ ป ๑.

การกำจัดและป้องกันสัตว์ต่าง ๆ ที่มารบกวน

รวบรวมโดย..... นิโตนบล

กำจัดหนู

๑. จงกำจัดพวก เรอยตามบริเวณที่เก็บอาหาร จะป้องกันมิให้หนูมากินอาหารได้
๒. โรยคลด์เซียมคลอไรด์ (Calcium chloride) ให้รอบรูหนู จะทำให้หนูหนีไปหมด
๓. ไม้ก๊อกจุ่มน้ำมันสน ใช้อุดรูหนูได้ดี

กำจัดมดและปลวก

๑. จะป้องกันมิให้มดได้ขึ้นตู้เก็บอาหาร จงเอาน้ำร้อน ๑ ถ้วยแก้วใหญ่ ผสมกับสารส้ม ๒ ออนซ์ พรหมตามข้างฝาซึ่งเป็นทางมดเดิน
๒. ถ้ามดขึ้นในที่แห้งใด จนเหลือที่จะบักกวาดออกได้ จงเอากระดาษพรหมน้ำเชื่อมวางไว้ที่ใกล้ ๆ กัน เมื่อมดพากันมากินน้ำตาล จะนำออกได้โดยง่าย
๓. โรยผงการบูรลงในที่ซึ่งมีมดปลวก จะป้องกันมิให้มารบกวนได้

กำจัดตัวแมลง

๑. ถ้าแมลงวันชุม ณ ที่ใด ให้เอาใบระหุ่งมาทั้งไว้สักกำหนึ่ง สักครู่แมลงวันจะหมดไป
๒. ถ้าจะป้องกันมิให้แมลงวันมาไต่ตอมอาหารจงผสมกรดคาบอิลิกกับน้ำ ๓ ถ้วยที่วางของนั้น แมลงวันจะไม่มารบกวนเลย

เขตทหารห้ามเข้า

วันหนึ่งทหารสองคนออกไปเที่ยวข้างนอก พอซาลับก็กลับทางหลังค่าย แต่พอมาถึงประตูค่าย ทหารคนที่สองกลับหยุดแล้วจะเดินกลับ ทหารคนแรกก็ถามว่า

ทหารคนแรก : เขี่ยเพื่อนจะกลับทำไม จะถึงอยู่แล้วนะ

ทหารคนที่สอง : จะถึงก็จริง แต่เราไปไม่ได้นะ จะบอกให้รู้ไว้

ทหารคนแรก : ไปไม่ได้ยังไรอี

ทหารคนที่สอง : ก็เขาคิดบ้าย เขตทหารห้ามเข้า เราเป็นทหาร เราก็เข้าไม่ได้หน้าซี

ทหารคนแรก : ? ? ? ? ?

๑๑ ปีในรั้ว เขี้ยว-ขาว

เขี้ยว-ขาว คือ สี่ประจำสถาบันการศึกษา “โรงเรียนนาฏศิลป์” หลายท่านได้มาตามข้าพเจ้าเกี่ยวกับการศึกษาภายในโรงเรียนนาฏศิลป์ จึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความคิดที่จะนำเอาเรื่องราว และความเป็นไปภายในโรงเรียนนาฏศิลป์ หรือ ภายในรั้วเขี้ยว-ขาว นำมาเสนอแก่ท่านที่สนใจ

การที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า “๑๑ ปีในรั้วเขี้ยว-ขาว” นั้นก็เพราะ พวกเรานาฏศิลป์ทุกคนจะต้องใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ (เต็มที่) เป็นเวลา ๑๑ ปีเต็ม จึงจะได้แผ่นกระดาษที่ประกาศเกียรติคุณติดตัวออกมา เว้นไว้เสียแต่บางคนที่ละความพยายามก็จะอุทิศเวลาให้เรียนเพียง ๖ - ๙ ปีเท่านั้น ซึ่งเขาเหล่านั้นก็มีเลือกนาฏศิลป์เช่นกัน แต่ไม่สมบูรณ์แบบ

ถ้าท่านได้เห็นเครื่องแบบนักเรียนมัธยมของกระทรวงศึกษาธิการ ที่หน้าอกเบื้องซ้ายปัก น.ศ. และใต้ตัวอักษรมีเลขประจำตัวปักไว้ละก็ ขอให้ฟังเข้าใจเถิดว่า นั่นคือนักเรียนโรงเรียนนาฏศิลป์ละ ในปัจจุบันนี้มีโรงเรียนเดียวเท่านั้นที่นักเรียนยังปักเลขประจำตัวอยู่ เครื่องแบบมัธยมนี้ใช้แต่งเพียง ๖ ปี ต่อจากนั้นก็แต่งเครื่องแบบเตรียมอุดม ตัวอักษรและเลขประจำตัวหายไป ติดเข็มและกลัดกระดุมตราพระพิศเนศวร์แทน (พระพิศเนศวร์เป็นเทพเจ้าแห่งศิลป์) เครื่องแบบนี้ใช้เวลาแต่ง ๓ ปี ปีที่ ๓ เป็นปีที่ทำการฝึกสอน ทางโรงเรียนก็จะจัดส่งไปสอนตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่ขอมา อีก ๒ ปีสุดท้ายนั้นแต่งเครื่องแบบกระโปรงแคบ เสื้อแบบปกเชิ้ต ยังติดเครื่องหมายของโรงเรียนอยู่ สวมรองเท้าสันสูงไม่เกิน ๓ นิ้ว สีดำ ปีที่ ๑๑ นี้เป็นปีสุดท้ายและก็ออกทำการฝึกสอนอีก แต่ทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ทามที่สถานศึกษาต่าง ๆ ขอมาอีกเช่นกัน และออกทำการสอนเพียงเทอมเดียวเท่านั้น คือ เทอมกลาง

ข้าพเจ้าแนะนำท่านมาเพียงคร่าว ๆ แล้ว ก็จะขอบอกถึงสถานที่ตั้งเพื่อให้ทราบ บ้าง โรงเรียนนาฏศิลป์ตั้งอยู่ตำบลท่าช้างวังหน้า อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร จัดเป็นสหศึกษา และเป็นสถานศึกษาแห่งเดียวของราชการในประเทศไทย ที่ให้การ ศึกษาทั้งนาฏศิลป์และศรียางคศิลป์ รวมทั้งภาควิชาการด้วย ขึ้นอยู่ในความอำนวยการ ของกรมศิลปากร แต่ก่อนสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี แต่ปัจจุบันขึ้นอยู่ในกระทรวง ศึกษาธิการ “โรงเรียนนาฏศิลป์” มีวัตถุประสงค์สำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์และศรียางคศิลป์ของราชการ
๒. เพื่อบำรุงรักษาไว้และเผยแพร่นาฏศิลป์และศรียางคศิลป์ประจำชาติไทย
๓. เพื่อให้ศิลปินทางดนตรีและโขนละคร ภายในประเทศมีฐานะเป็นที่นิยม ยกย่องดังในนานาประเทศ

เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ๓ ประการดังกล่าวแล้ว โรงเรียนนาฏศิลป์ของกรม ศิลปากรในปัจจุบัน ได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาเป็น ๒ แผนก คือ **สามัญศึกษา** และ **ศิลป์ศึกษา** ซึ่งโรงเรียนก็ได้ดำเนินการพร้อมกันทั้ง ๒ แผนก

หลักสูตรสามัญศึกษาของโรงเรียนนาฏศิลป์ ดำเนินการศึกษาตามหลักสูตร ประมวลการสอนฝ่ายสามัญศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ จำนวนปีการศึกษาของแต่ละชั้นก็กำหนดตามจำนวนปีของสามัญศึกษา โดยจัดการศึกษาเป็น ๓ ชั้น คือ

- (๑) นาฏศิลป์ชั้นต้น กำหนดเวลาเรียน ๓ ปี เทียบเท่ามัธยมศึกษา
- (๒) นาฏศิลป์ชั้นกลาง กำหนดเวลาเรียน ๓ ปี เทียบเท่าเตรียมอุดม
- (๓) นาฏศิลป์ชั้นสูง กำหนดเวลาเรียน ๒ ปี เทียบเท่าอุดมศึกษา

โดยปกติ การศึกษาวิชาสามัญของโรงเรียนนาฏศิลป์ กำหนดให้นักเรียนได้ ศึกษาเล่าเรียนกันตลอดในตอนเช้า

หลักสูตรศิลป์ศึกษาของโรงเรียนนาฏศิลป์ ศิลปศึกษาดำเนินการศึกษาทั้งภาค ทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ตามหลักสูตรของกรมศิลปากร แบ่งออกเป็น ๖ สาขา คือ

- (๑) นาฏศิลป์ไทย โขน ระบำ และละครอนร่า รวมทั้งนาฏกรรมไทยอื่น ๆ
- (๒) ศรียางค์ไทย บัฟฟาย เครื่องสาย และมโหรี ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

- (๓) คีตศิลป์ไทย ขับร้องเพลงชั้นเดียว, ๒ ชั้น, ๓ ชั้น, เพลงเถา, เพลงตับ, เพลงเรื่อง, เพลงโขนละคร, ขับเสภา, พากย์และบอกบท ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ
- (๔) คุรียางค์สากล ฝึกโสตประสาท บันทึกเสียงดนตรีที่ฟัง, ขับร้อง, ปฏิบัติเปียโน และเครื่องดนตรีประจำวงคุรียางค์ซิมโฟนี ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ
- (๕) คีตศิลป์สากล ขับร้องเพลงเดี่ยว, เพลงหมู่, ปฏิบัติเปียโน, ทฤษฎี และประวัติคุรียางค์สากล, ภาษาต่างประเทศ, ฝึกโสตประสาท, จิตวิทยาและสรีรศาสตร์ ในส่วนที่เกี่ยวกับ อวัยวะออกเสียง
- (๖) นาฏศิลป์สากล ได้ทำการเปิดสอนในปี ๒๕๐๕ เป็นต้นมา ภายใต้อำนวยการสอนของ ม.ล. สุธีรา ทองแถม

นักเรียนของโรงเรียนนี้ อนุญาตให้เลือกศึกษาศิลป์ได้คนละ ๒ สาขา คือ นักเรียนคนหนึ่งให้เลือกศึกษาเป็นศิลป์เอกอย่างหนึ่ง และศิลป์โทอย่างหนึ่ง ทั้งการเลือกนั้นให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของโรงเรียนด้วย

โดยปกติ การศึกษาศิลป์ของนักเรียนนาฏศิลป์ กำหนดให้เล่าเรียนฝึกหัดตลอด ชั่วโมงในตอนบ่ายของวัน ซึ่งนักเรียนแต่ละพวกจะต้องแยกกันไปศึกษาและทำการฝึกหัดตามสาขาศิลป์ที่ตนเลือกเรียน

การรับนักเรียน รับทั้งชาย-หญิง เฉพาะชั้นต้นปีที่ ๑ เท่านั้น

คุณสมบัติของผู้สมัคร

- (๑) ต้องมีความรู้สอบไล่ได้ชั้นประถมปีที่ ๔
- (๒) มีร่างกายสมบูรณ์ ไม่ทุพพลภาพ หรือ พิการส่วนใดส่วนหนึ่ง ผู้มีใบหน้างามและรูปทรงสมส่วน กระแสเสียงไพเราะ ฟังได้รับการพิจารณาก่อน
- (๓) มีความประพฤติเรียบร้อย โดยมีผู้ปกครองรับรองเป็นหลักฐาน
- (๔) อายุไม่เกิน ๑๓ ปี ในวันเปิดภาคต้น
- (๕) มีผู้รับรองอุทิศทุนค่าบำรุงการศึกษา และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา

การรับนักเรียนเข้าชั้น

(๑) นาฏศิลป์ชั้นต้น ศึกษาตามหลักสูตรสามัญศึกษา โดยลำดับปีละชั้น พร้อมทั้งฝึกหัด ศิลปศึกษาเป็นศิลปอย่างเอก และอย่างโทตามสาขาที่ตนเลือก จนถึง นาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ ๖ รวม ๖ ปี นักเรียนผู้เรียนจบและสอบได้ตามหลักสูตร ได้รับ ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ ๖

(๒) นาฏศิลป์ชั้นกลาง รับนักเรียนผู้เรียนจบตามหลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นต้น ของโรงเรียนนี้ เข้าศึกษาตามหลักสูตรสามัญศึกษาโดยลำดับปี และศึกษาศิลป เป็น ศิลปอย่างเอกและอย่างโทต่อจากที่ได้เลือกเรียนมาแล้วในนาฏศิลป์ชั้นต้น มีกำหนด ๓ ปี นักเรียนผู้เรียนจบและสอบได้ตามหลักสูตร ย่อมได้รับประกาศนียบัตรชั้นกลาง ปีที่ ๓

(๓) นาฏศิลป์ชั้นสูง รับนักเรียนผู้เรียนจบตามหลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นกลางของ โรงเรียนนาฏศิลป์ ซึ่งสอบได้วิชาละ ๖๐ % ทั้งฝ่ายสามัญศึกษาและศิลปศึกษา มีกำหนด ๒ ปี จะต้องศึกษาทั้งสามัญศึกษาและศึกษาทั้งศิลปศึกษาชั้นสูงตามสาขาศิลป ต่อจากที่ตนเลือกเรียนมาแล้วในชั้นต้นและชั้นกลาง นักเรียนผู้เรียนจบและสอบได้ตาม หลักสูตรย่อมได้รับประกาศนียบัตรของผู้สำเร็จนาฏศิลป์ชั้นสูง

ศิลปชูชาติเกิดเกล้า
ศิลปจะอยู่คู่ฟ้าดิน
“นาฏศิลป์” ถิ่นศึกษาหาความรู้
เป็นแหล่งรวมศิลปินในถิ่นไทย

ให้พรingsเพราคู่โลกนานถวิล
ศิลปินต้องพิทักษ์รักอาลัย
จะคงอยู่เป็นหลักมั่นทันสมัย
ขอให้ไพศาลสัมฤทธิ์นิรันดร์

สวัสดิ์

บุพา วัฒนะภีร์

นิตยาผู้อากัฟ

โดย..... บุญญา บารมี

บ่ายวันหนึ่งหลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่ใต้ต้น
ทางนกกุงหลังตึกสาริต มีนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ หลายคนกำลังจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องใน
อนาคต เพราะเหลือเวลาอีกประมาณสองเดือนเท่านั้น เขาเหล่านี้ก็จะสำเร็จการศึกษา
จากโรงเรียนสาริตของเราแล้ว

“เธอจะไปเรียนต่ออะไรจะ นิต”

“ยังไม่รู้เลย เธอละ”

“ฉันว่าจะไปสอบเข้านางพยาบาล เพราะฉันชอบชุดสีขาว ๆ อันสะอาดบริสุทธิ์
ของนางพยาบาล ฉันว่าของเขาสวยดีนะ และพวกเราก็เป็นผู้หญิง ฉันว่างานที่เหมาะสม
กับพวกเราก็มีแต่พยาบาลกับครู และเธอชอบเป็นครูไหมละ”

ก่อนที่อีกฝ่ายหนึ่งจะตอบ ก็มีเสียงจากเพื่อนอีกคนหนึ่งพูดแทรกขึ้นมาว่า
“เซบ แหก เธอเอ๊ย! ฉันไม่เห็นเข้าทำเลขการเป็นครูนะ ไม่เห็นโก้เหมือนเป็นอย่างอื่นเขา ฉันคิดว่าคนที่คิด
จะเรียนครูนะ เป็นคนเซบ ๆ ทั้งนั้นเลย”

“ฉันเห็นด้วย ไปเป็นกรรมกรจนขยะเสี่ยยังดีกว่าเป็นครู” เสียงเพื่อนอีกคน
หนึ่งกล่าวเสริมขึ้นในขณะที่ นิตยา นิมมประชา นักเรียนเรียนดีเป็นที่หนึ่งประจำชั้น
มาตลอดยั้งคงนั่งอยู่ ฟังเพื่อน ๆ พูดอย่างไตร่ตรอง เสร็จแล้วเธอก็กล่าวขึ้นอย่าง
เรียบ ๆ ว่า

“การเป็นครูก็ใช้ว่าจะต่ำต้อย และน้อยหน้ากว่าคนอื่นนะเธอ เพราะเดี๋ยวนี้
เราก็สามารถเรียนถึงขั้นปริญญาได้ เธอจะเอาปริญญาเอกทางครูก็ได้แล้วในขณะที่ถ้า
เธอมีความสามารถเรียนได้ และอีกประการหนึ่ง ฉันว่างานครูนะเป็นงานสำคัญที่เรา
จะได้ช่วยพัฒนาทางด้านการศึกษาของประเทศไทย เธอไม่เห็นหรือว่าประเทศเราขณะนี้
กำลังขาดแคลนครู โรงเรียนในชนบทบางแห่งมีครูเพียงหนึ่งหรือสองคนเท่านั้น น่า
สงสารเด็กตากำ ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรียน เพราะไม่มีโรงเรียนและครูสอน”

เพื่อนทุกคนนั่งเงียบฟังนิศยาพูดอย่างตั้งใจ เธอจึงกล่าวต่อไปอีกว่า

“การที่พวกเธออยากจะไปเรียนต่ออะไรนะ ฉันว่าต่างคนต่างก็มีความถนัดและความสนใจแตกต่างกัน บางคนอาจจะชอบอย่างโน้น แต่บางคนก็ชอบอย่างนี้ ฉันว่าควรจะพิจารณาคู่ตัวเราเองเสียก่อนว่าเราชอบเรียนอะไรและถนัดทางไหน นอกจากพยาบาลและครูแล้ว ก็ยังมีงานอื่น ๆ อีกเยอะแยะที่พวกเราสามารถจะไปสอบเข้าเรียนต่อได้ เช่น โรงเรียนพานิชยการ การเรียนต่อชั้นเตรียมอุดม เพื่อเตรียมเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย โรงเรียนการช่างต่าง ๆ เพื่อทำงานอาชีพ เหล่านี้เป็นต้น”

นิศยากล่าวด้วยความมั่นใจ เพราะเนื่องจากเธอเป็นนักเรียน เรียนเก่ง เพื่อน ๆ จึงให้ความยอมรับนับถือ และเชื่อมั่นในสิ่งที่เธอพูดมาก แต่จะมีใครสามารถล่วงรู้ถึงความรู้สึกอันแท้จริงของเธอไม่ได้ว่า ในขณะที่เธอกล่าวกับเพื่อน ๆ นั้น เธอต้องกัดฟันกลืนน้ำตา มิให้ไหลหลั่งออกมาให้เพื่อน ๆ เห็น เพราะเธอรู้ว่าอนาคตของเธอ คงอยู่แค่ชั้น ม.ศ. ๓ นี้เท่านั้น เธอคิดถึงคุณพ่อผู้ล่วงลับไปเมื่อ ๗-๘ ปีมาแล้ว ท่านได้จากคุณแม่และน้อง ๆ ไปอย่างไม่มีวันกลับ ท่านปล่อยให้คุณแม่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูเธอซึ่งเป็นพี่คนโต และน้อง ๆ อีก ๕ คน คุณแม่ต้องเก็บผักไปนั่งขายอยู่ที่ตลาดสดบนเมืองทุกวัน น้อง ๓ คนกำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียนเทศบาล ส่วนน้องอีก ๒ คนยังเล็กอยู่ยังไม่เข้าโรงเรียน ชีวิตในครอบครัวของเธออยู่กันอย่างแร้นแค้นมาก ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ เธอต้องช่วยคุณแม่เก็บผักและไปนั่งขายช่วยท่านอยู่เสมอ เธอยังจำได้ดีว่า วันหนึ่งคุณแม่ได้กล่าวกับเธอว่า

“ลูกจงตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตของตัวเอง แม่ยอมลำบากตรากตรำก็เพื่อหาเงินมาให้ลูกได้เรียน เพื่อที่จะได้เป็นที่พึ่งของน้อง ๆ”

“จะแม่ ลูกจะพยายามตั้งใจเรียน เพื่ออนาคตและเพื่อเป็นที่พึ่งของน้อง ๆ” เธอรับคำคุณแม่ของเธอด้วยน้ำตานองหน้า และเธอก็ตั้งใจเรียนมาโดยตลอด จนทำให้เธอสอบได้ที่หนึ่งเป็นประจำ ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๕ เป็นต้นมา

การสอบไล่ปลายปีผ่านไป ผลปรากฏว่า นิศยา ได้ที่หนึ่งอีก โดยได้คะแนนสูงถึงไม่มีใครเทียม เธอได้รับคำชมเชย และเป็นครูจ๊กของอาจารย์ และเพื่อน ๆ โดยทั่วไป ในพิธีแจกประกาศนียบัตร เธอได้รับรางวัลและเข็มเกียรติยศจากท่านผู้อำนวยการ และได้รับการยกย่องให้เป็นนักเรียนเรียนเก่งที่สุดในรอบปี แต่ไม่มีใครเห็นนิศยา นิยมประสา ในวันพิธีอันสำคัญนั้น เธอไปไหน เธอเป็นอะไร ทำไมเธอจึงไม่มาไม่มีใครทราบนอกจาก

คุณ แม่ ของ เธอ เอง

เมขลา - รามสูร

..... พระพงษ์

ในสมัยโบราณเมื่อเกิดฝนตก พ้าแลบ พ้าร้อง และพ้าผ่า ก็มักเป็นที่หวาดกลัวกันนัก เด็กบางคนถามผู้ใหญ่ว่า พ่อจ๋า ทำไมพ้าจึงผ่าได้ ทำไมฝนจึงตก ทำไมพ้าแลบได้ ผู้ใหญ่ก็มักจะเล่านิยายเกี่ยวกับพ้าร้องพ้าผ่าไปต่าง ๆ นานา และเรื่องที่เล่ากันมากที่สุดคือเรื่อง **เมขลา-รามสูร** ซึ่งเล่าสืบกันมาว่ามีนางพ้านางหนึ่ง ชื่อ นางมณีเมขลา เป็นนางพ้าที่ถือดวงแก้วโยนเล่นไปมา จนเกิดเป็นแสงแพรวพราวเป็นสายพ้าแลบ เลยเชื่อกันว่า นางเมขลา เป็นนางพ้าที่เกี่ยวกับฝน มีบทร้องเล่นของเด็กอยู่บทหนึ่งว่า

นางเมขลาเอ๋ย มาจากเบื้องบน ท่านให้ฝน ฝนก็ตกลงมา

สำหรับเรื่องพ้าผ่าที่มีเสียงน่ากลัวนั้น เล่ากันว่าเป็นเพราะว่า มียักษ์ตนหนึ่ง ชื่อ รามสูร อาศัยอยู่ในกลีบเมฆ ถือขวานใหญ่เป็นอาวุธ ถ้าเหาะมาพบกับนางเมขลา แล้ว มักจะถูกนางเมขลาเอาดวงแก้วส่องแสงเข้าตาจนเกิดแสงรำคาญ โดนหลาย ๆ หน เข้ารามสูรก็นึกโกรธ เลยเอาขวานขว้างหรือขวัดแก้วลงใส่นางเมขลา ก็รามสูรขว้างขวาน ก็เกิดเป็นเสียงดังกลายเป็นพ้าผ่าเสียงดังสนั่นหวั่นไหวน่าหวาดกลัวยิ่งนัก

นอกจากนางมณีเมขลาและรามสูรแล้ว ยังมีเทวดาอีกองค์หนึ่ง ชื่อ อรชุน ซึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องของเมขลากับรามสูร เพราะคราวหนึ่งเมื่อรามสูรไล่ นางเมขลาอยู่ในท้องพ้า อรชุนก็เข้าช่วยนางเมขลาจนเกิดสู้รบกับรามสูร อรชุนนั้นคล้ายสุภาพบุรุษ ที่คอยช่วยเหลือคนที่ถูกรังแก สำหรับเรื่องของนางเมขลา มีดังนี้

ในสมัยที่โลกของเราเริ่มจะมีแผ่นดินนั้น มีเจ้าจอมบาดาลชื่อว่า **พระยามังกร** การ มีฤทธิ์เดชสามารถเหาะเหินเดินอากาศ และแปลงกายได้ต่าง ๆ พระยามังกรการ มีแก้วมณีอยู่ดวงหนึ่ง ซึ่งปกคิมักอมอยู่ในปาก แก้วมณีดวงนี้มีแสงสว่างไปไกลถึงพื้นโยชน์

ต่อมาพระยามังกรการมีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง มีรูปโฉมงดงามกลืนกายก็หอมหวล
บรรดาเทวดาต่างพากันหลงใหลหมายปอง พระยามังกรการตั้งชื่อลูกสาวนางนี้ว่า นาง
เมขลาเมื่อนางโตเป็นสาวพระยามังกรการเห็นว่าจะยกให้ใครก็ไม่เหมาะเท่าพระอิศวร จึง
นำนางขึ้นไปถวายพร้อมกับดวงแก้วมณีของตน พระอิศวรก็รับนางเมขลาไว้เป็นชายา
เนรมิตวิมานให้นางอยู่ และมอบให้นางเมขลาช้ดวงแก้วมณีดวงนั้น

นางเมขลาได้รับหน้าที่ช้ดวงแก้วมณีอย่างเดียวไม่มีใครช่วยทำ ไม่มีโอกาสไป
เที่ยวกับพระอิศวรก็เกิดความเบื่อหน่าย เพราะนี่ก็นางเป็นเพียงแต่คนใช้ธรรมดา
นึกอับอายพวกนางฟ้าขึ้นมา ไม่อยากทำหน้าที่นี้ต่อไป

คราวหนึ่ง เมื่อนางเมขลาได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระอิศวร เพื่อทำหน้าที่ช้ดวง
แก้วมณี เผอิญพระอิศวรบังคมหลับ นางเมขลาจึงลักเอาดวงแก้วกลับออกมา แล้ว
ตรงไปยังอ่างอมฤตเพื่ออาบกิน น้ำอมฤตนี้ใครกินแล้วก็ไม่ตาย และนางได้อิทธิฐาน
ไว้ว่า ขอให้นางกลาตแคล้วต่ออาวูรนาชนิศ

ฝ่ายพระอิศวรเมื่อตื่นขึ้นมาไม่เห็นนางเมขลาและแก้วมณีก็หายไปด้วย จึงเสด็จ
ออกตามหา บรรดาเทวดาตรวจตามบ่อ ตามป่าหิมพานต์ก็ไม่เห็น กลับมาทูลว่าพบแต่
แสงสว่างที่โน่นที่นี้ ครั้นตามไปก็หาย กลับไปสว่างที่อื่น พระอิศวรทรงเข้าฌาน
ตรวจดูก็ทรงทราบว่านางเมขลาจะได้คู่สร้างคอยล้างผลาญ

ขณะนั้น พระราหูเข้าเฝ้าพระอิศวรอยู่ด้วย จึงทูลอาสาจะให้รามสูรออกติดตาม
หานางเมขลาให้จงได้ พระอิศวรก็พระทัยตรัสอนุญาตและสัญญาว่าถ้าผู้ใดจับนางเมขลา
ได้แก้วมณีคืนมา จะยกนางเมขลาให้แก่ผู้นั้น ทั้งจะยกวิมานทองให้อยู่ด้วย

พระราหูเมื่อได้รับอนุญาตแล้วก็เหาะตามหารามสูร เผอิญมาพบกันเข้ากลางทาง
พระราหูก็เล่าเรื่องนางเมขลาลักเอาดวงแก้วมณีของพระอิศวรหนีไปให้รามสูรฟัง และ
ให้รามสูรไปตามจับให้ได้เพราะตนได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ให้แก่พระอิศวรแล้ว และเตือน
ว่านางเมขลาเป็นหญิงก็จริง แต่ว่าเก่งกล้าจะประมาทไม่ได้

รามสูรเป็นยักษ์ที่เก่งกล้าไม่เคยกลัวใคร เมื่อได้ฟังก็หัวเราะและพูดว่า

“ผู้ชายเรายังปราบได้และนางเมขลามีดีอย่างไรจึงจะไปกลัว ขวานของเราเล่มนี้
วิเศษนัก เราจะขว้างไปมัดครีträงของนางเมขลาให้จงได้ ท่านกลับไปคอยเราอยู่ที่วิมาน
ของท่านเถิด”

เมื่อรามสูรแยกทางไปแล้วรามสูรก็เหาะค้นหานางเมขลาต่อไป คราวหนึ่งเหาะ
มาถึงวิมานของพระอรชุนหรือประชุนซึ่งเป็นเทพเจ้าประจำฟ้าฝน พระอรชุนเห็นรามสูร
ทำเช่นนั้นเป็นการคหึมนตน จึงข่มมือต่อว่าแล้วเหาะไปทำท่าย

รามสูรเป็นยักษ์ถือคืออยู่แล้ว เมื่อถูกอรชุนซึ่งเป็นเทวดามาตำว่าเช่นนั้นจึงตรง
เข้าไปพันพระอรชุน ดังนั้นจึงเกิดต่อสู้กันพัลวัน ตอนหนึ่งพระอรชุนพลาดท่าถูก
รามสูรจับเท้าทั้งสองไว้ และด้วยควมโหดร้ายของรามสูร รามสูรก็ฟ้าคร่างของพระ
อรชุนกับภูเขาดึงแก่ความตายทันที

เมื่อปราบพระอรชุนแล้วรามสูรก็เหาะตามนางเมขลาต่อไป เผอิญพบนางเมขลา
กำลังชุกวงแก้วมณีเป็นประกายวูบวาบอยู่ จึงร้องว่า

“หยุดนางเมขลา เรานี้คือผู้ตระเวนหา บัดนี้ดวงแก้วของพระอิศวรหายไป
ใคร ๆ ที่เหาะไปมาต้องหยุดให้ตรวจค้นของกลางเสียก่อน หากข้คขึ้นจะถูกทำโทษด้วย
ขวานเล่มนี้ แม้นยอมคืนดวงแก้วแต่โดยดีก็จจะไม่มีความผิด จะทูลขอโทษให้คงรับ
ราชการต่อไป”

ฝ่ายนางเมขลาเมื่อได้ฟังรามสูรพูดเช่นนั้นก็ย้อนให้บังอย่างไม่เกรงกลัวว่า

“ท่านนี้หรือคือรามสูร แต่ก่อนนั้นท่านเป็นชาวป่าตัดฟืนขาย เมื่อตายไปแล้ว
ได้ไปเกิดเป็นยักษ์ชื่อ เหมหิรัญ แต่อวดคิคิดจะม้วนแผ่นดิน เลยถูกพระรามสังหาร
เสีย ยังไม่เข็ด คราวนี้มาเกิดเป็นรามสูรก็ยังถือขวานตัดฟืนอยู่เช่นเดิมแหละนะ”

รามสูรเมื่อได้ฟังนางเมขลานำประวัติคั้งเดิมมาว่าเช่นนั้นก็โกรธ จึงตรงเข้าไป
จับนางเมขลาและขว้างด้วยขวาน นางเมขลาหลบทันที ขวานก็เลยมาตกที่เมืองมนุษย์
ดังนั้นเมื่อเกิดฟ้าผ่าก็มักจะเชื่อกันว่า

เป็นเพราะขวานของรามสูร

รู้ไว้ใช่ว่าเกี่ยวกับเมืองไทย

โดย..... ว. ระบุปบล

- สามล่อเมืองไทยเริ่มมีเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ ประดิษฐ์โดยนายเลื่อน พงษ์โสภณ
- การไฟฟ้าได้เริ่มขึ้นในประเทศไทยเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๐
- นักบินหญิงของไทยคนแรกคือ หม่อมสร้อยระย้ากุล
- โรงเรียนนายเรือมีกำเนิดเมื่อ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๑ โดยใช้เรือพาลีรังทวีป และเรือมูรธาวิสิทธิ์สวัสดิ์ เป็นสถานที่เรียน
- พระปฐมเจดีย์สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๑๘
- สถานีจิตรลดาอยู่ใกล้สะพานยมราช ตอนปลายถนนราชวิถี
- นายทวี บุญยเกษตร เป็นนายกรัฐมนตรีระยะสั้นที่สุดอยู่ในตำแหน่งเพียง ๗ วัน
- โขนกับละครต่างกันคือ โขนผู้แสดงพูดเองไม่ได้ ส่วนละครผู้แสดงร้องเพลงเองและพูดเองได้ ไม่ต้องมีคนพากย์
- พระธรรมยุติกนิกาย กับมหานิกาย บิณฑบาตแตกต่างกันคือ มหานิกายสพายบาตร ธรรมยุติกนิกายอุ้มบาตร
- พระพุทธรูปปางห้ามญาติ และปางข้ามสมุทรต่างกันคือ เป็นพระพุทธรูปยืนปางห้ามญาติ หัตถ์ขวายกแบขึ้น ปางข้ามสมุทร ยกหัตถ์แบขึ้นทั้งสองข้าง
- เทพีแห่งข้าวของไทยคือ แม่โพสพ
- จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเนื้อที่น้อยที่สุด แต่มีพลเมืองมากที่สุด
- ก็นริกับคชสีห์ มีรูปร่างลักษณะต่างกันคือ ก็นริตัวเป็นหญิงมีปีกมีหางเป็นนกคชสีห์ตัวเป็นราชสีห์มีงวงเหมือนช้าง
- ประเทศไทยเป็นสมาชิกสหประชาชาติลำดับที่ ๕๕ เมื่อ ๒๖ ธ.ค. พ.ศ. ๒๔๘๘
- ประเทศไทยเริ่มใช้ธนบัตรเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๓
- พระเจ้าปราสาททอง เป็นพระมหากษัตริย์ที่ลบลูกศักราช
- เหมรัญญิกกับปฏิคมต่างกันคือ เหมรัญญิกทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน ปฏิคมทำหน้าที่ต้อนรับแขก

- ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นธนาคารที่ไม่รับฝากเงินจากประชาชน
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แบ่งออกเป็น ๗ คณะ คือ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์-การบัญชี สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์
- ธนบุรีเป็นราชธานีอยู่ ๑๕ ปี
- เรือรบลำแรกที่ต่อด้วยฝีมือคนไทยชื่อ สัตหีบ
- หมากรุกไทยมีตัวหมากรุกทั้งหมดข้างละ ๑๖ ตัว
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยประกอบด้วยคณะต่าง ๆ ๘ คณะ
- พิพิธภัณฑสถานได้จัดตั้งขึ้นให้ประชาชนในรัชกาลที่ ๕
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีคณะต่าง ๆ ดังนี้ คณะกสิกรรมและสัตวบาล คณะวนศาสตร์ คณะประมง คณะเศรษฐศาสตร์และสหกรณ์ คณะวิศวกรรมชลประทาน และคณะสัตวแพทย์
- มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มีโรงพยาบาลในสังกัด ๒ โรงพยาบาล คือโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และโรงพยาบาลศิริราช
- ช้างศึก คือช้างที่มีลักษณะเป็นช้างพลายไม่มีงา
- ปุชนิยสถานที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยคือ พระปฐมเจดีย์

ตามคำสั่ง

ในเวลาเช้าของห้องเรียนห้องหนึ่ง

ครู : นี่ ! ตูยวันนี้เธอทำไมมาสาย

ตูย : แม่ผมออกลูกครับ

ครู : ที่หลังพูดว่าคลอดลูกนะ

ต่อมาอีก ๒ วัน

ครู : วันนี้เธอทำไมมาสายอีกจ๊ะ

ตูย : ผมมัวตักน้ำครับจึงคลอจากบ้านสายครับ

ครู : ? ? ?

โดย.... ณรงค์ ศรีธรรมมา

สงครามมฤตยู

โดย..... ศ. โคมุทานนท์

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๓ เยอรมันได้กระทำการรุกรบอย่างหนักทางค้ำยุโรป โดยมีนายพลฟอลเคนไฮน์ เป็นแม่ทัพ และได้มีแผนการที่จะยึดช่องแคบอังกฤษให้ได้ เพื่อที่จะตัดการลำเลียงยุทธสัมภาระของสัมพันธมิตรกับอังกฤษมิให้ติดต่อกันได้ ดังนั้นท่านแม่ทัพจึงมีบัญชาให้ทหารเยอรมันที่เมือง ฮีฟ ทำการรุกรบอย่างหนักหน่วง เพราะในขณะนั้นเหลืออีกเพียง ๒๕ ไมล์ เยอรมันก็สามารถเข้าถึงกรุงปารีสได้ และในการรบครั้งนี้ เยอรมันได้นำเอาอาวุธลับชนิดหนึ่งออกใช้เป็นครั้งแรก สิ่งนั้นคือ.....

วันนั้น วันที่ ๒๒ เมษายน ค.ศ. ๑๙๑๕ เวลา ๑๗.๓๐ น. ณ ตำบลแลนจ์มาร์ค ตรงข้ามกับแนวรบค้ำที่ทหารฝรั่งเศสรักษาอยู่นั้น ได้ปรากฏกลุ่มควันสีขาวๆ พุ่งมาจากแนวรบค้ำเยอรมัน และในขณะที่กลุ่มควันเหล่านั้นได้ลอยเข้ามาถึงแนวรบค้ำฝรั่งเศส แต่ในขณะที่กลุ่มควันเหล่านั้นได้ลอยเข้ามาจนถึงที่ทหารฝรั่งเศสอยู่นั้นเอง เหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดฝันก็เกิดขึ้น นั่นคือ ทหารทั้งหลายต่างก็พบกับความโกลาหลอลหม่านไปตาม ๆ กัน บ้างก็สลัดคว้น บ้างก็โอบอย่างหนัก และบ้างก็กำลังตะเกียกตะกายหาทางช่วยชีวิตของตนเองไว้ แต่ อนิจจา..... พวกที่รอดออกไปได้ก็มีอาการหนัก ส่วนพวกที่รอดไม่ได้ก็ตายและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก และในขณะที่ทหารฝรั่งเศสกำลังอลหม่านอยู่นั้นเอง ทหารราบของเยอรมันก็ทำการขบไล่ทหารฝรั่งเศส

ออกไปจากแนวนั้นได้สำเร็จ และสามารถยึดแนวนั้นได้สำเร็จ ส่วนพวกที่พายแพกลับ
ไปนั้น ก็ยังโดนทหารปืนใหญ่ของเยอรมันกระหน่ำยิงเสียชีวิตไปเป็นอันมาก

ครั้นต่อมาในวันที่ ๒๔ เมษายน เหตุการณ์ในทำนองนี้ก็เกิดขึ้นอีกทางค้ำ
ทหารคานาเดียน ทหารคานาเดียนนี้ได้ยึดพื้นที่อยู่ทางปีกขวาของทหารฝรั่งเศส และ
อยู่ห่างจากแนวสนามเพลาะของเยอรมันเพียง ๒๐๐ เมตรเท่านั้นเอง และบางแห่งก็ไม่
ถึงเสียด้วยซ้ำไป ฉะนั้นทหารจึงเสียชีวิตอยู่ในสนามเพลาะเป็นอันมาก เพราะไม่ยอม
ถอยหนี ส่วนทหารเยอรมันก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวตามกลุ่มควันเหล่านั้นเข้ามาและสามารถ
ยึดแนวรบค้ำนั้นไว้ได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้เหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นอีกหลายครั้งหลายหน และ
เยอรมันก็มีชัยทุกครั้งไป และในระหว่างเดือนเมษายน ถึงพฤษภาคม ฝ่ายสัมพันธมิตร
เสียชีวิตเพราะเหตุดังกล่าวที่โรงพยาบาล ๓๕๐ คน และบาดเจ็บสาหัสประมาณ
๗๐๐๐ คน แต่ทหารที่เสียชีวิตในสนามรบนั้นไม่ได้นับ เพราะไม่ทราบว่าถูกยิงตาย
หรือว่าตายเพราะการปล่อย ควัน ของเยอรมัน

ต่อมาเยอรมันได้กระทำการยิงปืนใหญ่รบกว่นสัมพันธมิตรอย่างหนัก และใน
ลูกปืนนี้ก็ได้บรรจุยาเคมีชนิดหนึ่งไว้ด้วย และเยอรมันมักจะยิงมาพร้อมกันกับกระสุน
ระเบิด จึงทำให้ทหารฝ่ายสัมพันธมิตรยุ่งยากในการหนีและการป้องกัน

และแล้วอีก ๑ ปีต่อมา ทหารฝ่ายสัมพันธมิตรจึงคิดเครื่องป้องกัน ควัน ของ
เยอรมัน ตลอดจนลูกปืนใหญ่ที่บรรจุยาเคมีได้สำเร็จ และแจกจ่ายให้ใช้โดยทั่วกัน
ดังนั้นเมื่อเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นอีกจึงไม่ค่อยจะได้ผลนัก และฝ่ายสัมพันธมิตรก็คิด
ทำควันได้เช่นเดียวกัน แต่เมื่อนำออกใช้กลับปรากฏว่าในครั้งแรก ๆ ฝ่ายสัมพันธมิตร
มักจะโดนเสียเอง เพราะว่ายังไม่ค่อยจะมีความชำนาญมากนัก

และแล้วในตอนกลางของศึกวันที่ ๑๒-๑๓ ก.ค. ๑๙๑๗ เมืองอีปส์ และ
บริเวณใกล้เคียงได้ถูกเยอรมันกระหน่ำยิงอย่างหนัก หลังจากนั้นอีกเพียงอีกใจเดียว

ก็มีกลิ่นหอมอ่อนโชยมาตามลม กลิ่นคล้ายกับกลิ่นกระเทียมหรือกลิ่นมัสตาดเราที่ ๆ
นี่เอง และต่อมาภายหลังจากทหารสูดกลิ่นนี้เข้าไปประมาณ ๑-๒ ชม. แล้ว จึง
ได้มีอาการแสบตาจนบวมเกิดขึ้น ตามผิวหนังมีเม็ดผื่นแดง ๆ เกิดขึ้น และรู้สึกปวด
แสบปวดร้อน จนแผลไหม้พองในที่สุด ส่วนทหารที่สูดกลิ่นนี้เข้าไปมาก ๆ ก็จะมี
เป็นปอดบวม ลำคออักเสบ และบางคนก็ถึงแก่ความตาย ในการรบครั้งนี้ ทหาร
สัมพันธมิตรเสียชีวิตเพราะดมกลิ่นนี้เข้าไป ๙๕ คน และที่ต้องเจ็บป่วยถึง ๒๑๔๓ คน

ต่อมาในวันที่ ๒๑-๒๒ ก.ค. เยอรมันก็ได้ทำการยิงเมือง เนียวพอร์ต อย่าง
หนัก และกลิ่นทำนองเดียวกับที่เมืองอีปส์ ทำให้ทหารอังกฤษซึ่งยึดตำบลนี้อยู่ ต้อง
เสียชีวิตและบาดเจ็บมากมาย

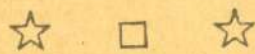
ในระยะ ๓ สัปดาห์แรกที่เหตุการณ์ชนิดนี้อุบัติขึ้น ทหารสัมพันธมิตรเสียชีวิต
ถึง ๕๐๐ คน และบาดเจ็บประมาณ ๑๔๒๗๖ คน

นับได้ว่าในเวลาเพียง ๓ เดือนเท่านั้นเอง ฝ่ายสัมพันธมิตรต้องเสียทหารไปเป็น
จำนวนมาก และบาดเจ็บอีกมากมายเช่นเดียวกัน สงครามในครั้งนั้นทหารตายอย่างไม่รู้
ตัว ตายโดยไม่ถูกยิงหรือโดนระเบิด แต่ตายเพราะกลิ่นแท้ ๆ แต่บางคนก็ตายไป
อย่างธรรมดา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งชื่อสงครามในครั้งนั้นว่า สงครามมฤตยู และท่านทราบ
ไหม่ว่า อาวุธลับที่เยอรมันนำออกมาใช้ในครั้งนั้นนั้นคืออะไร ถ้าหากว่าท่านไม่ทราบ
ละก็ ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอโอกาสนี้บอกท่านเสียเลยว่า สิ่งนั้นคือ **แก๊สพิษ** หรือ
ไอพิษ นั่นเอง.

จันทร์เจ้าขา

□ โดย.....ทิพรรัตน์ วีระบูล

จันทร์เจ้าขา ขอข้าวขอแกง ขอแหวนทองแดง
ผูกมือน้องข้า ขอช้างขอม้า ให้น้องข้าขี่ ขอเก้าอี้ให้น้องข้านั่ง
ขอระฆัง ให้น้องข้าตี.....

คืนไหนเดือนหงาย พระจันทร์เต็มดวง คืนนั้นพระจันทร์สวยงามน่ารัก ทั้งเด็ก
ทั้งผู้ใหญ่ต่างชอบพระจันทร์กันทั้งนั้น แม้กระทั่งหนุ่มสาวก็ชอบพลอดรัก.....ต่อหน้า
พระจันทร์.....แต่บางครั้งจันทร์จะก่อให้เกิดความทุกข์ระทมเช่นเดียวกัน.....

จันทร์เอ๋ย.... คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด ฉันนั่งมองดวงจันทร์ด้วยใจระทม.....
อนิจจา.....จันทร์เจ้า.....เคยรู้ไหม.....อีกไม่นาน ฉันอาจจะต้องจากถิ่นนี้ไป รู้ไหม
ฉันอยากจะบอกจันทร์เหลือเกิน ฉันรัก ฉันหวังทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใน.....ถิ่นเทพฯ

“ ๖ ปี เหมือนหกวันผันดวงจิต
ของมิ่งมิตรมารศรีให้เปลี่ยนผัน ”

หน้าตา.....จะพลบใจฉันได้หรือ ในเมื่อวันนั้น.... วันที่ฉันเกลียด....ใกล้....
เข้ามา จันทร์....ไม่เคยรู้หรือว่า ฉันรักเพื่อนเพียงใด และบัดนี้ฉันกำลังนึกภาพใน....
อดีต....ที่ทำให้ฉันเติบโตจากเด็กเป็นผู้ใหญ่....อนาคต....ความรับผิดชอบเริ่มมีมากขึ้น....

ในวัยเด็ก ฉันไม่เคยคิดเลยว่า อนาคตกาลข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ฉันคิดว่า
หากฉันจากเพื่อนที่ยังตัวเล็ก ๆ ด้วยกัน ฉันจะมีความรัก ความอาลัยมาก คงหลังหน้าตา
ให้กันและกัน แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีอยู่ในจิตใจเพียงใด อย่างมากก็มีความคิดเพียงชั่ววูบ
แต่เพื่อนที่เคยร่วมอยู่กันมาแต่เด็กนั้น กลับยังมีความผูกพันในจิตใจอย่างลึกซึ้ง และ....
เหนียวแน่น....คล้ายบ่วงรักคอก เมื่อถึงเวลาจะคลายออกให้เวาเสียดายเล่น.... หลังจากที่
ฉันเริ่มย่างก้าวเข้ามาในสาริต ฯ มันเป็นก้าวแรกที่อบอุ่น ซาบซึ้งอย่างบอกไม่ถูก เริ่ม

เข้าชั้นเรียนใน ป. ๕ ฉันทยังจำได้ว่า เคยแข่งวิ่งดูงเท้าสีขาวให้ชั้นมาสูงเท่าไหล่ยิ่งดี
ใครวิ่งได้มากเก่ง แต่บัดนี้เล่า ฉันทกลับหัวเราะเยาะความล้าสมัยนี้แล้ว ยิ่งคิดมาถึงตรง
นี้ ออกทำให้ฉันทยิ้มอย่างเป็นสุขไม่ได้... ฉันทยังจำได้ถึงโคนทำโทษต้องกางแขน.... คาบ
ไม้บรรทัดกับเพื่อน ๆ ในหน้าชั้น

จาก ป. ๕ - ป. ๖ เคยโดนหยิก เคยคิดที่จะเอาสลอดใส่ลงในขนมเค้กให้
อาจารย์ที่เกลียดชัง ทิดนักหนาที่จะเอามามั่วใส่ลงข้างหลังเพื่อน เพื่อให้เขากันไป
ทั้งตัว แต่พอคิดได้ว่า ถัดจากตนมานั้นเป็นเพื่อนที่คิดแกล้ง กลัวจะโดนลูกหลง ใจ
เลยไม่กล้า เคยโดนเขกโต๊ะในฐานะตอบไม่ได้ในช่วงโมงวิทยาศาสตร์ของ อาจารย์วัน
ชัย ถูกอาจารย์เบญจาคู ในฐานะโคนว่าคุยกับเพื่อนมาก จาก ป. ๖ - ป. ๗ ก็อยู่ชั้น
เดียว คือห้องวิทยาศาสตร์ ของตึกสาริต ฯ ปัจจุบัน อาจารย์ก็คนเดิมแหละแหละ
อาจารย์ปทุมนะเอง

ป. ๖ - ป. ๗ นลินี (ไก), ระวีวรรณ (จิม), อรรรัตน์ (ตุ๊กตา) เล่น
กับตาสุรชาติบ่อย ๆ เลยถูกล้อมาก ในเรื่องโดนหยิก ยิ่งตอนนั้นมีความคิดสารพัด เห็น
พวก วิเชียร จับตัวหนอนใส่ สุริย์ และ อัญชลี สุมะโน เลยร้องไห้กันใหญ่.....
เริ่มอึดอึดใจ ชักจะจำไม่ได้แล้วซีจ๊ะ อ้อ! เคยโดนครู ดาวโรจน์ หยิก เจ็บระมัด
เลย..... ในตอนที่ อรรรัตน์ ให้ช่วยทำกระดาษหยาจจากครู ดาวโรจน์ ให้ฉันทขึ้น
ต่อไปรื้อของเขาหมดเสียนี้ อรรรัตน์ เลยไปให้ครู ดาวโรจน์ ขึ้นให้อีก นั่งเพลิด ๆ
โดนหยิกที่แขน แผลบเข้าหัวหัวใจ.... เชือกใหญ่

พอเริ่มชั้น ม.ศ. ๑ เริ่มมีบทบาทมากขึ้น เริ่มเขียนจดหมายรักหลอกเพื่อน
ในห้องสารพัด โทกเขาหน้าตาเฉย โดยเฉพาะ บุญส่ง โคนมาก เช่น การใช้ชื่อ
ปลอมว่า "สมศักดิ์" เป็นต้น เคยหนีเที่ยว (ก. ท.) ลักเอาที่เบ็ดกระป๋องนม
อาจารย์ไปซ่อน ลักกุญแจไปทิ้ง ยิ่งตอนนั้นมีการเล่นสงกรานต์ตอนเย็นกันมาก อาทิ
ณรงค์ ศ. , วิเชียร, ภิรมย์ บ. เป็นต้น ผู้ที่เบียดมากคือ ไก่, ตุ๊ก, จิม, นอก
นั้นไม่เท่าไร เผอิญวันที่ลูกเสือไปค้างแรม ไปเที่ยวที่น้ำตกสาริกา เกิดลืมหิ้วข้าวกับเนื้อ
ทอดทากระเทียมพริกไทย พวกอนุทั้งหลายเห็นเป็นโอกาสเหมาะ เลยฉลองศรัทธาเรียบ
วูธ แดมมีการเยาะพวกลูกเสือจนถึงปัจจุบัน ในตอนนั้นก็เป็นการาสนามบาส ฯ เอ้อ....

....ชั่วโมงว่างต้องไปเล่น ไม่เคยสนใจการเรียนเท่าใดก็ออก และชั้นนี้ก็มีข่าวที่น่าตื่นเต้น คือ โกะ สอบไตที่ ๑ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยได้ยินห่างไกลกันมากในครั้งนั้น จึงทำให้แปลกใจมาก ที่น่าสังเกตในชั้นนี้ ฉันเคยซ้อม ฌรังก์ ศ. เสียอัน เคยจำได้ว่าตอนอยู่ ป. ๓ - ป. ๔ ถูกจับใส่รวมค้อยกับ ตาแก่ ชกเสียจนเลือดจมูกไหล ค้อยกับ ตาแฟรงค์ จนมาถึง ฌรังก์ ศ. ที่ติดตา คือ เปียก มากระซิบบอกว่า แวน....เอ้อชอบ เอ้อ.... คนนั้นล่ะ.... และคนนั้นโดนหัวเราะจนหน้าแดง.... อย่าเพิ่งรู้เลยนะ จันท์เจ้า....

จันท์เจ้า.... ณ บัดนี้ฉันเริ่มย่างก้าวเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ จาก ม.ศ.๑-ม.ศ.๒ ฉันเองชอบบอกตรง ๆ ว่า ในชั้นนี้นะ ทำให้การเรียนเปลี่ยนจากเลว-ดี เพราะใครคนหนึ่ง และคนนั้นทำให้ฉันสำนึกในบุญคุณตราบเท่าทุกวันนี้ ไม่อยากที่จะวาดภาพจำนี้ออกมาเลย เพราะเสียใจไม่อยากนึกถึงเรื่องนี้

ม.ศ. ๓ เป็นปีสุดท้าย หลังจากมีการเลือกตำแหน่งประธาน และฉันได้เป็น นับแต่จับงาน ฉันเริ่มอีกอดใจและกลุ้มใจอยู่เสมอมิได้ขาด บางครั้งจะเริ่มพ่ายแพ้แก่ใจตัวเอง เริ่มเสียใจ.... ในตนเอง บอกเลยว่า.... สาริต ฯ แห่งนี้ให้ความร่วมมือกัน ยากมากเหลือเกิน ฉันแทบไม่มีกำลังใจทำงาน แต่แล้วก็พยายามมาจนถึง.... อีกไม่นานก็จะพ้นภาระนี้แล้วสินะ ดีใจมากซี.... พระจันท์....เอ๊ย

ลมโอบอุบมา.... เสียงน้ำค้างเริ่มหล่นเปาะแปะ.... เสียงวิทยุหายไป ท้องฟ้าข้างมืดเหลือเกิน จันท์ เอ๊ย.... คิดใหม่มา ค่อยไปนอนาคของฉันทและเพื่อนกำลังเปลี่ยนไปจะบอกได้ไหม.... อีกเมื่อไหร่ ฉันทจะได้พบเพื่อน ๆ อีก.... บอกซี จันท์พูดไม่ได้ จิงซีฉันทล้มไป ทำไม่ถึงเจ็บอย่างนี้ ฉันทกลัว จันท์เอ๊ยอย่าเพิ่งไป..

“ เพื่อนนักเรียนร่วม ม.ศ. ๓ แหม่ม ขอจาร์ึกด้วยหยาดโลหิตและความจริงใจ ณ บัดนี้ เวลาแห่งการจากกันเริ่มใกล้เข้ามาแล้ว แต่เราจะต้องไม่ลืมกัน เพื่อนบางคนอาจจะมีเกียรติยิ่งใหญ่ในชีวิต และแหม่มอาจจะตกต่ำในชีวิต แหม่มรู้ดีว่า ความซาบซึ้งที่เคยอยู่ร่วมกันนั้น มันเหมือนกับตะปูที่ตรึงใจของเราไว้ซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะมือนาคอย่างไร เพื่อนรักจงอย่าลืมว่า เหตุการณ์ตอนนี้นะยากที่จะลืมนะ ใจของเราจะติดตามเธอไปทุก ๆ คน เพื่อคอยเอาใจช่วย เพื่อให้สำเร็จในสิ่งปรารถนา และเราขอกล่าวคำว่า “ ลาก่อนเพื่อนรัก ในไม่ช้าเราจะพบกันอีกนะ เพื่อนรัก ”

จากใจจริง.....ทิพรศน์ วีระบุล

จำพราภ

โดย..... ประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ ม.ศ. ๒

โอ้จำพราภจากมิตรสุดคิดถึง
ยามคณิงครวญไคร่ฤทัยเหงา
ถึงวาระจำพราภจากร่มเงา
จากร่มเกล้าเฝ้าถนอมกล่อมอาจิณ

แสงรุ่งรัตน์ชัชวาลย์ปานสวรรค
เพียงพบพลันมันสถิตเป็นนิจสิน
อยากอยู่ยงตั้งตัวชั่วชวัน
ณ แดนดินถิ่นนิจสาริตเรา

มโนนิกันน้อมนำจำถินหลัง
ผลอภวังค์เลื่อนไกลฤทัยแขวน
เพียงหกปีผ่านไปในดวงแดน
อยากสู่แคว้นแดนเกิดกำเนิดตน

เฝ้าภูมิใจในแคว้นแดนกำเนิด
ช่างเลอเลิศเรื่องวิไลให้ฉงน
แต่สุขกายสุขทรวงดวงกลม
พร้อมด้วยคนที่รักสมครใจ

จำใจจาก – เพื่อนรัก

เพื่อนรัก – จำใจจาก

□ ไม่มี ความทุกข์ใด จะใหญ่ยิ่ง และยิ่งใหญ่ไปกว่าการต้องพรากจากกันบัดนี้ ลูกกรรมท่า-เขี้ยว กำลังถูกกฎธรรมชาติพรากจากกันไปตามวิถีทาง พวกเขาไม่ปรารถนาให้เหตุการณ์อันน่าเศร้าเช่นนี้มาถึงเท่าใดนัก แต่เมื่อมันเกิดขึ้น เราก็จะต้องคือที่จะฝืนให้กลายเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เรามีความสุขเพลิดเพลินอยู่กับกีฬาและความสนุกสนาน จนไม่ได้คิดถึงวันที่เราจะต้องจากกันเมื่อก่อนนั้น พอสิ้นหนาวใบไม้เริ่มร่วงหล่น อากาศเริ่มอบอ้าวแห้งแล้ง เราก็จากกันไปชั่วคราวเวลาหนึ่ง แต่พอร้อนนั้นผ่านฝนใหม่มาเยือน บรรยากาศชุ่มฉ่ำ ต้นไม้ใบไม้เขียวชอุ่มไปทั่ว เราก็มพบกันพร้อมหน้าอีก แต่.....ก่อนนี้ไป แม้จะหนาวอีกฝนแล้วฝนเล่า เราก็คงไม่มีโอกาสพบและอยู่ร่วมกันพร้อมหน้าอย่างเคยอีก จำใจจากกันแล้ว.....

□ ในที่สุดวันอันแสนเศร้าก็มาถึง มันช่างรวดเร็วเหลือเกิน ดูประหนึ่งเรายังไม่พร้อมที่จะเป็น “ผู้ใหญ่” อย่างนั้นแหละ เราเคยอยู่ร่วมกันมานานปี ด้วยความรู้สึกอันอบอุ่น แต่เราต้องจากกันตามหน้าที่.....และ.....กาล..... ขอให้เพื่อนก้าวไปข้างหน้า ก้าวเรื่อยไปอย่าหยุดยั้ง.....จะขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อหรือราบเรียบ ช่างมัน เดินต่อไปเถิด พร้อมกับ “ความรู้” ที่เราเชื่อมั่น

- เพื่อนรัก เราต้องจากกันแล้ว ต่อแต่นี้ไปเราอาจพบกันไม่บ่อยนักวันข้างหน้าใครจะเป็น หักถกร ศิลปิน ครูใหญ่ ครูน้อย พยาบาล หมอ ทหาร ตำรวจ หรืออะไรก็ตามที่ เราเลือก “กรรมท่า-เขี้ยว” ด้วยกัน ทักทายกันบ้าง ใครมีทุกข์สุขอย่างไร ช่วยเหลือกัน อย่าเหยียบย่ำกันเลย ไม่มีใครรักเรา ช่วยเหลือเราได้เหมือน หรือยิ่งกว่า

พวกเราเลือก “กรรมท่า – เขี้ยว” ด้วยกัน

- ลืมเสียเถิดความหลังอันไร้สาระ ความขุ่นข้องหมองใจทั้งหลาย อันพึงมี ตลอดเวลาที่เรายู่ด้วยกัน อย่าเก็บไว้ให้เป็นสิ่งกักกร่อนจิตใจเลย ลืมมันเสีย ขอให้เราจากกันด้วยความดี ของกันและกัน..... จากกันด้วยความสุขใจ ปราศจากรอยร้าว ทั้งมวล

จากใจจริง

V.R. เลขที่ ๒๖ ม.ศ. ๓ สาคิต ฯ

ความรู้รอบตัว

โดย.... ภิมย์ ฉายโคมศรี

- แรงคืออะไร ? (ความสามารถที่กระทำหรือพยายามให้วัตถุซึ่งอยู่นิ่งให้เคลื่อนที่ไป ให้หยุด ให้เคลื่อนที่เร็วขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงขนาดหรือรูปทรงของวัตถุ)
- ความถ่วงจำเพาะของวัตถุคืออะไร ? (อัตราส่วนระหว่าง น.น. ของวัตถุนั้น กับน้ำหนักของน้ำที่มีปริมาตรเท่ากัน)
- ทำไมหอยเอนเมืองปืซาจึงทรงตัวอยู่ได้ไม่ล้ม ? (เพราะแรงค้ำของจุดศูนย์ถ่วงยังคงอยู่ภายในฐานของหอยเอนนั่นเอง)
- ทำไมเทหวัตถุบางชนิดจึงจมน้ำ ? (เพราะมี ก.พ. มากกว่าน้ำ)
- อากาศรอบตัวเรามีความกดดันประมาณเท่าใด ? (๑๕ ปอนด์ต่อ ๑ ตารางนิ้ว)
- หอยที่เกาะอยู่ตามเปลือกหินทำไมจึงตึงออกยาก ? (เพราะเกิดสูญญากาศขึ้นภายใต้เปลือกหอย)

ชบชิบกันหน้อย

..... ฮีโร่

๖ ปีแห่งความหลัง.....หวัง.....หวัง.....หวัง.....หวัง.....ฮือ.....ฮือ.....ฮือ
ขอรำให้ให้แก่วันเสาร์ คือวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๑ เป็นวันที่พระเพลิงโปรดปราน
อะไรก็ไม่ทราบ เผลอลาญตกลงท่าขุนนางลพบุรี วอคไปหลายล้าน ขอแสดงความ
เสียใจแก่ผู้ประสบอัคคีภัยในครั้งนี้นักด้วย...ใจจริง.....

เอาละวันเด็ก ๆ ก็รื่นเริง ตกชั้นแจ่มใสดีไม่หยอก..... คราวก่อนก็พาสาย
ของเราที่ได้รับคำชมเชยจากอาจารย์...ขึ้นใจจริง ๆ ๆ..... ทามสาย ๑ ตอนแรกนึกว่า
เด็กศิระระแวงที่ไหน....แหม่ม....น้องอ้อยแห่ง ม.ศ. ๒ ที่กะอนาคตไวยอคจริง ๆ นั่นเอง
น้อง มาลินี ชั่งวิ่งเก่งก็แท้.....● จะบอกให้แล้วอย่าไปบอกใครนะ ● คุณ เสาวนีย์
นนทวงศ์ โด่งดังที่สุด ปีใหม่ทราบว่าได้รับของขวัญเป็นน้ำใจจาก....? (ว.ศ.).....●
นำสงสารคุณ ภริมา ไบเจริญ ที่บอกว่าหมกเนื้อหมกตัวเพราะไฟไหม้ เหลือออกมา
ชุกเดียว....แต่ที่ว่า....ชุกที่เหลือออกมานั้น....บอกตรง ๆ คนที่ไม่ได้ประสบอัคคีภัยยังอายุ
..... เอ้อ...ฮือ...ขอโทษเถอะ คุณ นพรัตน์ ทำไมแฟนถึงแยะจังเลย....● เบลูจลัษณ์
อุทัยมงคล บ่นว่านัยน์ตาของสันติน่ากลัว โถน่ากลัวยังไงเห็นนายลพิศพัทธ์แล้วดิ้น
กันทุกวัน...สะแ่ม...● น้อง ปราวดี คุณเป็นนางพิมพ์ของใครคนหนึ่งแห่งห้อง ม.ศ.๓
ไต้ยีน้อง ๆ เขาพูดกันนะ...ฮิ...ฮิ...ฮีม...ฮีม.....● วันนั้นน้อง สุวิรัตน์, ประนอม
มายิ้มโตะห้อง ม.ศ. ๓ คุณ ณรงค์ศรี บริการใหญ่ ชูเกียรติ ก็แ่น ฮีม.....● คุณ ๆ
น.ร. ชาย ม.ศ. ๓ ทั้งหลายชอบแหย่น้องเรื่อย ๆ ระวัง... หูจะยานนะเดี๋ยวจะหาว่าไม่
เตือน...● เคียวนี้ถ้าเราเห็นคุณ อมรรัตน์ ที่ไหนมักจะเห็นคุณ ดรณรัตน์ อยู่ท้ายที่นั่น

....เอ...ซักยังไ้ ยังไ้.....● ผู้ที่หลับเกือบทุกวิชาในห้อง ม.ศ. ๓ คือ คุณ **ภรรณิการิ** เป็นแน่แท้ ไ้...เอ๋ย.....ตอนกลางคืนคงจะคุดหนั่งสือจนตึกกะ...เอ้า! ตื่น... อาจารย์มองเลี้ยว.....● น้อย **อัฐิ** น่ารักและเก่งจริง ๆ นะชะ.....● ทราบว่าน้อย ๆ ป. ๖ บ่นอุบว่า ครูฝึกสอนบ่นลั่นแค้นตัวเตี้ย น่ารักทั้งนั้นเลย น่ารักลุ่มใจแทนจริง ๆ.....● ทำไมหนอยิ่งทะเล้งชันทุกวัน คุณ **รัชนี้** กัดที่สุด ก็ยั้งเตี้ยลง เตี้ยลง เตี้ยลง.....● อ้อคุณ **บุญส่ง** **บุญส่ง** **บุญส่ง** **บุญส่ง** **บุญส่ง** **บุญส่ง** **บุญส่ง** เตี้ยวันรู้สึกเงียบเหงาไปหนอย แชะ เพราะเหตุใดก็ไมแน้นัก... เพราะไฟไหม้หรือเปล่าหนอ.....● จอมไม้แห่ง ม.ศ. ๑ คงจะเป็นคุณ **ศคฺจศักดิ์** ไซ้หรือเปล่ายับ.....● คุณ **สุกัญญา** แสงขมพูใคร ๆ ก็ชมเปาะไปเลยว้า เรียบร้อย สวยน่ารัก แดมยังเรียนเก่งชะควัย.....● คนที่จับหัวชนทางไ้แก่ง คงจะเป็น **อัจฉรา** กระจม้งเอ๋ย... เสียงไฟเราะเสี่ยควัย.....● ใครหัวเราะก้งราวฟ้าผ่า เห็นจะไมมีใครเกิน **ขัยยศ** **สุวรรณ** แน่ จำเก่งจริง แดมอีกคน คุณ **มนนิภา** **ภูมิสุวรรณ** นี้ก็หัวเราะเสี่ยไสติแต่... อ้อ ขอแดมอีกหนอย คุณ **สุภินทิมย์** **ศาสุภิตี** คนนี้หัวเราะนานนะกร้าบ.....● คุณ **นลินี** คุณ **วรรธมย์** คุณรู้จักเต็กชื่อ **ชนะ** และหนู **สมยศ** หรือเปล่าชะ ชื่อไฟเราะนำฟ้งตีพิลิก.....● หนูไมยอม... หนูไมยอม คุณอีกแห่ง ม.ศ. ๒ ครวญซ้ำ ๆ ซาก ๆ ทำไมไมยอมละ ลองไปตามคู้ทีชี ฉงฉง.....● น้อยเล็ก หรือ **เบญจมาศ** ชอบทานก้วยเตี้ยวตอนเย็นคนเตี้ยวบ้อย ๆ นะชะ.....● คุณ **ทิพย์รัตน์** เก่งจริง ๆ นะชะ.....● ม.ศ. ๑ เกิดมีปัญหาเรื่องสุนัข มุ้ย มาแล้ว ค้อไปนี่จะเป็นห้องไหนอีกเอ๋ย น่าเห็นใจ...ซิง...ซิง...● ม.ศ. ๓ (โดยเฉพาะ น.ร. หญิง) กำลังลุ่มใจขนาคหนัก เพราะมีท่าน อ. เข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องกำลังนั่งไสกาอาลัยกันใหญ่...ฮือ.....● คุณ **ละมัย** คุณเคยเขียน จ.ม. บ้างไหมชะ ช่วยสอนผมบ้างชิชะ ถึงแม่ใหญ่นะ.....● คุณ **กิลปชัย** และคุณ **เนรมิตร** ทั้งสองซังคู้กันมากในเรื่องของสติชาตังค์...นะ.....● คุณอะไรหนอ ตาอินทเวดาหลงมาอยู่ในห้อง ป. ๗ แน่รู้สึกจะชื่อ **หงษ์ศักดิ์** **ดิงหนะนัค**...นะ.....● คุณ **นิภา**

วรรณ ชื่นโกมล ชอบไปซื้อของที่ร้าน แม่มุข เรื่อยเลยนะ มีอะไรก็ ๆ หรือฮับ กระ
 ซิบกันบ้างสิ.....● อ้าวคุณ คุณ เพ็ญศิริ ยืมอีกแล้วคงจะผันหวาน....อะไร.....●
 เตียวหน้คุณ ภิรมย์ ฉายโฉมศรี มีเพื่อน ( ) จึงชอบมองไปแถว ร.พัน ๗ เอี้ย ๖
 เรื่อยเลยเชียวนะ .....● คุณ อังสนา นี่แหละ ใจกว้างแห่งห้อง ม.ศ. ๒ ละ.....●
 คุณ เปรมกมล คุณ กรรณิการิ์ และ.....ชาติทองคำ รู้จัก พี่เลื่อน หรือเปล่านั้น
 .....● คุณ กนกนาด ขออ้อนวอนคุณพระศรีรัตนตรัยที่ไหนอีกหรือเปล่านั้น.....●
 คุณ ประดิษฐ์ ม.ศ. ๒ ได้ยินเพื่อนเรียกว่า มาดาม ไปเปลี่ยนชื่อตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ
 .....● น้อง สายสุตา ถือบ้ายก็พาสาธิตชะควั้ย นึกว่าใครที่ไหนมองดูอยู่ตั้งนาน....●
 น้อง เนรมิตร ทำทางเข้มแข็งก็ไม่หยอก.....● น้องบวร ยอดกระทาชายนาย
 บวร สายพิมพ์ ก็คงจะเหยียบเท้าเสียแล้วไหมละ ฮึม ๆ คิดแต่ะอังก์ที่แกละชะแล้วซี
 .....● คุณ สุขาดา ชอบแสดงท่าอะไรต่ออะไรพิลึก พิลึก น่ารักจังเลยมั้งคร้าบ....●
 คุณ เรณูวดี ไปหาคุณพ่อที่เพชรบูรณ์ ซื้อไข่นกกระทา (อมยิ้ม) หรือไข่อะไรแมว ๆ
 ก็ไม่ทราบ เพื่อน ๆ ทักใจถ้าไป ซื้อมาเผื่ออีกนะ และทราบว่า คุณมีพ่ออีกคนแล้วไซ้
 มัยคร้าบ...ยัน...เลยนะ.....● คุณ วิเชียร ไม่น่าใจน้อยหน่อยเลย.....● คุณ รัชนี
 พิระพงษ์ สนุกเฮฮาตีปัดเอาไว้เถอะนะชะ ทองหลังพระนะ.....● เอ...อะไร...อีก...
 ขอยุติเสียทีดีไหมชะ ชักจะเมื่อย ขอให้ท่านผู้ที่อ่าน วารสารสาธิต นัจงเจริญ และท่าน
 ผู้ออกหนุนวารสารนี้ และทุก ๆ ท่านจงเจริญ โชคดี โชคดีตลอดไปจนทราบเท่าไฟจะ
 ดลุ่มแผ่นดินจะทลายนะคร้าบ....สุขี....สุขี....

โดย..... ชุ่มนุช "HERO"

เรือนร่างของท่านจะสวยเก๋ ได้ส่วนสัด

เด่นในสังคม ท่านควรจะมี...
...

จุฑาทิพย์

ตั้งอยู่เลขที่ ๖๑/๓ ถนนวิชาเขนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

ออกแบบเสื่อสุภาพสตรี เป็นผู้รับใช้ท่าน ช่าง
เสื่อจุฑาทิพย์ ฝีมือประณีต จุฑาทิพย์ รับสอน
นักเรียน ตามหลักสูตรของโรงเรียนช่างเสื่อสบัน
ที่นำสมัยเสมอ

สถานที่ตัดเสื่อ - กางเกง ท่านสุภาพบุรุษ

ที่ตีเด่นในสังคม ต้องที่...
...

๓๓๓ เทเลอร์ (ณรงค์ศักดิ์ภูษาเดิม)

เลขที่ ๖๑/๔ ถนนวิชาเขนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

มีช่างผู้ชำนาญในการออกแบบ - ตัดเย็บ

รูปทรงนำสมัย ฝีมือประณีต ราคาเป็นกันเอง

แสงดาว ๑

ตั้งอยู่เลขที่ ๑๔-๑๖ ซ้ำงตลาดบนเมืองลพบุรี

แสงฟ้า

ตั้งอยู่เลขที่ ๖๐ ถนนวิชาเขนทร์ ลพบุรี

เป็นคลังแห่งเครื่องหนัง ที่มีรูปทรงเก๋ ทันสมัย
ตัดเย็บโดยช่างผู้ชำนาญงาน ท่านต้องการของ
ดี ของนำสมัย ไม่ผิดราคา ต้องไปที่...

แสงดาว ๑ และ แสงฟ้า

ศรีสมัย

ผู้แทนจำหน่าย จักรเย็บผ้า

मितซูบิชิ ทุกชนิด ราคาเย็บมเยา

ศรีสมัย รับตัดเสื้อ - กางเกง

ชุดสากล รับบ่มกระตุ่มสุภาพสตรี

จำหน่ายน้ำยาตัดผม

ร้านถนัดสอนวิทยา
คลังแห่งเครื่องเขียน - หนังสือ
อุปกรณ์การเรียน - สมุดทุกชนิด
จำหน่ายในราคาย่อมเยา

ถนัดสอนวิทยา อยู่ที่ถนนวิชาเขนทร์ ตรงข้ามหน่วยดับเพลิง ลพบุรี

ห้องภาพเทคนิคโฟโต้

เลขที่ 2/1 ถนนปรangkสามยอด (ใกล้โรงแรมเมืองทอง) ลพบุรี
รับถ่ายรูป บริการทันใจ ทั้งกลางวันและกลางคืน
ในและนอกสถานที่ งานพิธีต่าง ๆ รับล้างฟิล์ม
อัด ขยายรูป จำหน่ายเครื่องอุปกรณ์การถ่ายรูป
ทุกชนิด รับผิดชอบ ตัดกระจก โดยราคาย่อมเยา

▲ ขอบพระคุณทุกท่านที่มาอุดหนุน ▲

จากบรรณาธิการ

สวัสดิ์ครับท่านผู้อ่านที่รักทุก ๆ ท่าน

วารสารฉบับนี้เป็นฉบับที่สองและฉบับสุดท้ายในรอบปีการศึกษา^{นี้} ซึ่งคณะผู้จัดทำได้จัดทำขึ้น และได้รับความร่วมมือจากท่านผู้อ่านตลอดมา อนึ่งหากว่าวารสารฉบับนี้มีข้อผิดพลาดหรือขาดตกบกพร่องประการใด ก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กระผมในนามของคณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ให้ความร่วมมือด้วยดีตลอดมา สำหรับท่านที่กรุณาส่งเรื่องมาลงในวารสารฉบับนี้ ซึ่งมีหลายท่านด้วยกันจนหน้ากระดาษไม่พอ ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องตัดออกบ้าง

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ศิริวรรณ กุณฑลวรรณ ที่ได้กรุณาหาโฆษณาให้ และขอกราบขอบพระคุณคณะอาจารย์ตลอดจนห้างร้านต่าง ๆ ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ต่อวารสารฉบับนี้.

บรรณาธิการ

คณะผู้จัดทำ

△ นายศีลปชัย โกมุทานนท์ บรรณาธิการ △ นางสาวนลินี พุนไชย เลขานุการ
△ นางสาวเสาวนีย์ นนทวงศ์ เھرณัญญิก △ นายไอยศุรย์ ปาดวัฒน์, นางสาวนิภาวรรณ ชื่นโกมล, นายเนรมิตร ทุนทุสวัสดิ์, นายสฤชดีพงษ์ โกมุทานนท์ ฝ่ายศิลป์
△ นางสาวระวีวรรณ ทองประไพ, นายภิรมย์ ไบเจริญ ประชาสัมพันธ์ △ นายกอประเชษฐ ตย์กานนท์, นางสาวรัชณี พีระพงษ์ รายการเบ็ดเตล็ด △ อาจารย์ประทีป พฤชาภิจ อาจารย์ที่ปรึกษา.

เพื่อท่าน . . . .

ร้านเสริมสวยนวลละออ

หน้าโรงเรียนวัฒนศิลป์ ท่าโพธิ์ จ. ลพบุรี

ขอเสนอ

จักรเย็บผ้า “ริกกา”

ริกกา มีคุณภาพสูง – สามารถใช้ปัก – ถักรัง

คุม – ตกแต่งความงามของเครื่องใช้บนตัวเสื้อ

ริกกาเป็นจักรอัตโนมัติ ท่านที่สนใจติดต่อตัวแทน

ของริกกาได้ที่ . . . “ร้านนวลละออ”

แล้วท่านจะได้เรียนการตัดเย็บพร้อมทั้ง ริกกา ยัง

แถมเครื่องใช้ในการตัดเย็บฟรี !

บริษัท กรุงไทยสาธิต จำกัด

ทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๐๕

สำนักงานใหญ่ เลขที่ ๕๕๕ ถนนสามเสน

ใกล้โรงเรียนเซนต์คาเบรียล พระนคร โทร. ๘๑๒๕๓๕

เป็นบริษัทที่จัดหาสมาชิกให้กับ สมาคมอาปนกิจหลวงสุวรรณ

ตามใบอนุญาต ที่ ล.จ. ๒๓

สนใจ ติดต่อสอบถามได้ที่ ๖๐/๖ ถนนวิชาเยนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

และมีสาขาอีก ๖ จังหวัด คือ

๑. สาขานครสวรรค์ เลขที่ ๒๘/๒๕ ถนนสวรรค์วิถี อ. เมือง จ. นครสวรรค์
๒. สาขาปทุมธานี หน้าที่ว่าการอำเภอลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี
๓. สาขาจันทบุรี ตึกเลขที่ ๑/๑ เขิงสะพานตริรัตน์ อ. เมือง จ. จันทบุรี
๔. สาขาตราด ตึกเลขที่ ๓๐ ซอยสุขุมวิทย์ อ. เมือง จ. ตราด
๕. สาขาอุบล ตึกเลขที่ ๖/๔ ถนนสรรพสิทธิ์ อ. เมือง จ. อุบลราชธานี
๖. สาขาลำปาง ตึกเลขที่ ๑๖/๔ เขิงสะพานกิติขจร จ. ลำปาง

บริษัท กรุงไทยสาธิต เป็นบริษัทที่จัดบริการเพื่อประชาชน

มีรัฐบาลเป็นผู้ค้ำประกัน

พิมพ์ที่ หัตถโกศลการพิมพ์ ถนนพระรามลพบุรี นายสนั่น หัตถโกศล ผู้พิมพ์โฆษณา